

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΩΝ ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ

Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771 • Τηλ.: 210-7705370 <http://www.angelfire.com/hi/rovoliari>
Χρόνος 21ος • Αριθμός φύλλου 83 • Ιούλιος - Αύγουστος - Σεπτέμβριος 2005

ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΝΕΑ για το δρόμο Ρεντίνα - Μοναστήρι - όρια Νομού Φθιώτιδας

Όπως μας πληροφόρησε ο δραστήριος και αεικίνητος περί τα δημοτικά κ. **Κούτρας Κων/νος**, δήμαρχος Ρεντίνας, ο περιφερειακός δρόμος του Δήμου, μήκους 1,5 χλμ. έχει ασφαλτοστρωθεί.

Στο δρόμο προς το μοναστήρι έγινε διάνοιξη σ' ένα τμήμα μήκους 2,5 χλμ.

Οι εργασίες συνεχίζονται με εντατικό ρυθμό. Ένα όνειρο πολλών δεκαετιών των Ρεντινωτών παίρνει σάρκα και οστά.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ 6,5 χλμ. ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ - ΦΤΕΛΙΑ - ΟΡΙΑ ΝΟΜΟΥ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

Από τη Διεύθυνση Τεχνικού Υπηρεσιών και συγκεκριμένα από τον κ. Τσάπρα Γεώργιο, πληροφορηθήκαμε ότι το θέμα της μελέτης για το δρόμο **ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ - ΟΡΙΑ ΝΟΜΟΥ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ** βρίσκεται στην τελική ευθεία ή μάλλον πάνω στο νήμα του τέρματος της ευθείας αυτής.

Ήδη υπάρχει εγκεκριμένη πίστωση και δεν απομένει παρά η αρμόδια υπηρεσία της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης να αναθέσει σε κατάλληλο πρόσωπο ή Τεχνικό Γραφείο τη σύμβαση της σχετικής μελέτης.

Το έργο θα χρηματοδοτηθεί από Εθνικούς πόρους. Ευχαριστούμε το Νομάρχη κ. **Αθ. Χειμάρη** γιατί ανταποκρίθηκε με πολύ ενδιαφέρον στο πάγιο αίτημα των κατοίκων του Ροβολιαρίου να ασφαλτοστρωθεί ο δρόμος **Ροβολιάρι - Φτελιά - Όρια Νομού Καρδίτσας**.

Η οδική σύνδεση **Ροβολιαρίου - Ρεντίνας** θα αποτελέσει την απαρχή της οικονομικής, τουριστικής και πολιτιστικής ανάπτυξης της ευρύτερης περιοχής των νοτίων Αγράφων, θα σημάνει το τέλος μιας μακράς περιόδου απομόνωσης, υπανάπτυξης και ερήμωσης ενός χώρου με πλούσια και πανέμορφη χλωρίδα.

Κύριε Νομάρχα Φθιώτιδας αυτό το έργο, όταν ολοκληρωθεί, θα ζωντανέψει μια μεγάλη περιοχή που σήμερα φυτοζωεί, θα δώσει κίνητρα στους νέους να επιστρέψουν στις πατρογονικές τους εστίες, να εργαστούν και να προκόψουν εκεί.

Το **Ροβολιάρι** θα θυμάται με ευχαρίστηση ότι επί των ημερών της δικής σας «Νομαρχίας» άνοιξε ένα παράθυρο για να μπει στον τόπο του περισσότερη ζωή, περισσότερη ελπίδα και αισιοδοξία για το μέλλον.

Στον απόηχο της εκδρομής

Μια εκδρομή που πέρασε όχι από σαράντα κύματα αλλά από χίλια.

Τελικά η εκδρομή έγινε για μέρη μακρινά, γεμάτα ιστορία - θρησκεία - νοσταλγία. Λίγα άτομα για το τουριστικό γραφείο αλλά μια πολύ όμορφη παρέα χωρίς προβλήματα. Συμβίωσαμε επτά ημέρες σαν μια οικογένεια.

Γνωρίσαμε την Πόλη.

Δακρύσαμε στην Αγία Σοφία. Επισκεφθήκαμε το Πατριαρχείο, τη Θεολογική Σχολή, Εκκλησίες ορθόδοξες και ισλαμικές, σουλτανικά παλάτια. Διασχίσαμε τον Βόσπορο, τον Κεράτιο κόλπο, τα Πριγκιπήνησα. Πέντε ημέρες στην Κωνσταντινούπολη, στην πρωτεύουσα του Βυζαντίου.

Διδαχτήκαμε έναν άλλο πολιτισμό, μια ανατολίτικη κουλτούρα που άλλοτε μας γέμιζε απορίες και άλλοτε υπερηφάνεια για την πατρίδα μας.

Οι εκδρομές τα έχουν αυτά.

Πιστεύω, όχι μόνο σύμφωνα με την δική μου γνώμη, αλλά και των συνταξιωτών μου ότι περάσαμε καλά.

Το χωριό μας είναι μικρό. Ο σύλλογος δεν έχει τα μέλη των μεγάλων δήμων και όμως μπορέσαμε να κάνουμε εκδρομή πέρα από τα ελλαδικά σύνορα.

Θέλω να ευχαριστήσω μέσα από αυτό το άρθρο όσους μας εμπιστεύτηκαν και ήρθαν μαζί μας, το "Τουριστικό Γραφείο Κυριακάκη" και προσωπικά τον κ. Τάκη Κυριακάκη για την άψογη συνεργασία μας.

Όσοι για οποιονδήποτε λόγο, σοβαρό ή μη δεν μπόρεσαν να πάρουν μέρος σ' αυτή τη θαυμάσια και αξέχαστη εκδρομή, εύχομαι από τα βάθη της καρδιάς μου να την πραγματοποιήσουν μελλοντικά και δε θα μετανιώσουν.

Λούλα Σπυροπούλου

Ροβολιάρητες στην είσοδο της περίφημης Θεολογικής Σχολής Χάλκης, Αύγουστος 2005. Η Χάλκη είναι ένα από τα νησιά των Πριγκιπωνήσων, στην Προποντίδα. Σ' ένα γραφικό ύψωμα του νησιού είναι χτισμένη η ξακουστή φερώνυμη Σχολή, ισότιμη με την αντίστοιχη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου μας. Ιδρύθηκε το 1843 για να μορφώνει θεολόγους κληρικούς. Έχει πλούσια βιβλιοθήκη και πλήθος παλιών χειρόγραφων βιβλίων. Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια η Σχολή είναι κλειστή. Η Τουρκία, καθώς μπήκε στο δρόμο του ευρωπαϊκού πολιτισμού, θα υποχρεωθεί να δώσει την άδεια να ξαναλειτουργήσει η Σχολή. Οψόμεθα...

Αύγουστος 2005, στην Πόλη, μπροστά στο «Μέγα Μοναστήρι», στην Αγία Σοφία, μια ομάδα τυχερών Ροβολιάρητών. Στην πρώτη σειρά της φωτογραφίας από τα αριστερά προς τα δεξιά η **Λούλα Σπυροπούλου**, ο **Ντίνος Παπαθεοδώρου**, ο **Βασίλης Ρίζος**, η **Βαγγελιώ Παπαθανασίου**, η **Γεωργία Νέλλα**, η **Αμαλία Χατζατογλου** και η **Βασιλική Ρίζου**. Στις άλλες σειρές πίσω οι λοιποί εκδρομείς απ' το χωριό μας. Απ' τις ιερότερες στιγμές ενός Έλληνα είναι εκείνες που περνά κοντά στον Παρθενώνα και στο Ναό των Ναών, την Αγία Σοφία. Σύμβολα ακατάλυτα του ελληνισμού και του χριστιανισμού, προίκα, περιουσία και μνημεία που ανήκουν σ' όλη την ανθρωπότητα.

Θα είναι ευλογημένη η ώρα, όταν θα μπορέσουμε όλοι μας να βρεθούμε στην ΠΟΛΗ και να σταθούμε κάτω απ' το μεγάλο ΤΡΟΥΛΟ της Αγία Σοφιάς. Αμποτε!

Θ.Ν.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2005 Δράση του Συλλόγου

Α. ΕΡΓΑ

1. Οχετός και φρεάτια στο δρόμο προς Λιτόσελο
2. Διάνοιξη δρόμου προς οικία Γεωργίου Α. Παπακώστα
3. Διαμόρφωση χώρου για στάθμευση αυτοκινήτων πλησίον οικίας Λιάπη Αθανασίου του Ιωάν.
4. Ανάπλαση πλατείας Ιωάννη Λιάπη και καθίσματα.

Β. ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

1. Λαϊκό πανηγύρι
2. Έκθεση φωτογραφίας σε αίθουσα του μουσείου
3. Αγώνας δρόμου εφήβων και παιδιών (Μικρός Μαραθώνιος)
4. Ρεμπέτικη βραδιά (πρωτοβουλία Γεωργίας Ευθυμίου και νέων του χωριού και συνδρομή Δήμου Μακρακώμης)
5. Το κυνήγι του χαμένου θησαυρού (Οργάνωση και Επιμέλεια Γεωργίας Ευθυμίου & Σοφίας Σκαμάγκη).

Τα παιδιά της φωτογραφίας - τα λέω παιδιά γιατί προσήλθαν στον Άη Γιώργη με αγνά αισθήματα με παιδική ψυχή - και **εργάστηκαν την πρώτη εβδομάδα χωρίς πληρωμή**. Εργάστηκαν χαμογελώντας, γιατί τους ευχαριστούσε αυτό που έκαναν, ήταν κάτι που οι ίδιοι το αποφάσισαν, δεν τους το επέβαλε κάποιος άλλος, δεν ίδρωσαν για μεροκάματο, **κουράστηκαν για ένα κοινό αγαθό, για κάτι που ανήκει σε όλους, για την Εκκλησία του χωριού μας, για τη δική μας Εκκλησία.** Το «εγώ», το «εσύ», το «αυτός», όλα αυτά δε λειτούργησαν χωριστά. Αντάμωσαν, συνενερέθηκαν

και αποτέλεσαν το **ΕΜΕΙΣ**. Και στο εμείς δεν χωρούν εγωισμοί, δε χωρούν «πόσα κερδίζω», δεν έχουν θέση εργολαβίες και μειοδοτικοί διαγωνισμοί, δεν έχουν πέραση κουτοπονηριές και μικροπολογισμοί. Τα εργατικά και τεχνικά μεροκάματα για την ολοκλήρωση των εργασιών της σκεπής καλύφθηκαν μόνο με 500 ευρώ. Έτσι περρίσσεψαν χρήματα για να γίνει η σκεπή και οι άλλες εργασίες ανακαίνισης του παλιού σχολείου (νταβάνι, σοβάδες, παράθυρα, πόρτα, ηλεκτρική και υδραυλική εγκατάσταση και εξωτερική αρμολόγηση τοίχων).

Επίσης ολοκληρώθηκαν οι εργασίες στα ως τώρα πρωτόγονα αφοδευτήρια, τα οποία τώρα είναι σύγχρονα και λειτουργικά και πληρούν όλους τους όρους υγιεινής.

Η εκκλησιαστική επιτροπή ευχαριστεί το συγχωριανό μας **Ανδρέα Ζαγγουδά**, γιατί βοήθησε στην απομάκρυνση ακρήστων υλικών από τον περίβολο της εκκλησίας, διαθέτοντας προς τούτο το τρακτέρ του με την καρότσα.

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ: Ζεις την πολυτέλεια της φύσης! Αποδράστε και ζήστε την

Η Μητρούλα απ' το Αλεξέικο θυμάται..

**Τα 97 χρόνια ζωής μιλούν στα "Ρ.Ν."
με το στόμα της Μητρούλας Αναγνώστου**

Πατέρας μ' ήταν ο Θανάσης Γάκης και μάνα μ' η Σταυρούλα Γάκη. Πέντε παιδιά γέννησ' η μάνα μ'. Πρώτη η Λένη, δεύτερος ο Γιώργος, ύστερα εγώ, μετά ο Ηλίας και τελευταίος ο Παναγιώτης.

Ο Γιώργος χάθηκε τον Αύγουστο του 1937, ήταν στρατιώτης, τριάντα χρονών παλικάρι κι έφυγε. Δε μάθαμε ποτέ, πώς και γιατί πέθανε. Ο Ηλίας δολοφονήθηκε το Γενάρη του 1945, ήταν τότε 26 χρονών. Γιατί τον σκότωσαν; Ο Θεός ξέρει... Η αδελφή μ' η Λένα πέθανε αρραβωνιασμένη.

Η γιαγιά μ' η Παναγιώτα μου 'λεγε ιστορίες για τον πόλεμο του 1912-1913 και για τον πόλεμο στη Μικρά Ασία.

Ο πατέρας μ', ο Θανάσης, ήταν αυστηρός και λίγο νευρικούτσικος. Είχαμε φτώχεια τότε. Η ζωή ήταν σκληρή. Λέγαμε το ψωμί ψωμάκι. Δουλεύαμε στα χωράφια στην Παλιοχωραφίνα. Σ'ταρ' και μπομποτά βγάζαμε. Εμένα μ' έβαλαν στη σκεπαρνιά απ' τα δέκα μ' χρόνια. Μπροστά σ' όλες τις δουλειές. Στο όργωμα, στο σπάρσιμο, στο σκάλισμα, στα κήπια, στα ποτίσματα και κοντά στις κατσίκες στη βοσκή. Τα κορίτσια δεν τα στέλναν τότε στο σχολείο. Μόνο τα παιδιά (αγόρια) πήγαιναν στο σχολείο. Για σχολείο είχαν το σπίτι τ' Κλούρ.

Δάσκαλοι τότε ήταν ένας Καρκάνης κι ένας Τσιμισιρής. Όποιου παιδί δε διάβαζε, πήγαινε η θέγγα, η κρανίσια, σύννεφο. Ως κοπέλα δε θυμάμαι και πολλές καλοσύνες. Έξω απ' το σπίτι βγαίναμε για την Εκκλησιά και απ' εκεί πίσω στο σπίτι. Μας περίμεναν πολλές δουλειές. Μαγείρεμα, άρμεγμα, σκούπισμα στο κατώι που 'ταν τα ζώα, αργαλειός, πλέξιμο, κέντημα. Τον καλό τον καιρό στα χωράφια και στους κήπους ή στο δάσος για κλαρί και για ξύλα. Το τζάκι ήθελε κούτσουρα το χειμώνα και τα ζωντανά ξερό κλαρί, όταν έξω ήταν στοίβες το χιόνι. **Εκείνα τα χρόνια τον παπά του χωριού δεν τον πλήρωνε το Κράτος αλλά το χωριό. Η κάθε οικογένεια δόνε 2 οκάδες σ'ταρ' και 3 οκάδες καλαμπόκι για όλο το χρόνο.** Τότε που ήμουν μικρή λειτουργούσε ο Παπασταμάτης, μετά ήρθε ο Παπαγιώργης κι όταν αυτός έφυγε για την Αμερική έγινε παπάς ο Τελώνης. Στην εκκλησία πηγαίναμε τις μεγαλύτερες γιορτές και μερικές Κυριακές. **Οι γυναίκες ανεβαίναμε στο γυναικωνίτη, χωριστά απ' τους άντρες. Τα κορίτσια δεν τολμάγαμε να μιλήσουμε με ανύπαντρους νέους. Καμιά λοξή**

ματιά ρίχναμε στις γιορτές και στα πανηγύρια.

Την παντρεία την αποφάσιζαν οι μεγάλοι, ο πατέρας, ο μπάρμπαρς κι ο παππούς, αν ζούσε. **Εμένα με συμπεθέρισαν χωρίς να με ρωτήσουν. Τα κανόνισαν στο σπίτι του Μητρούλα.** Με στεφάνωσε ο Γιάννης ο Κόρδας απ' το Δίκαστρο, που έμενε όμως στη Βίτολη. Τα στέφανα αλλάχτηκαν στην παλιά εκκλησία των 12 Αποστόλων. Το γλέντι έγινε στο σπίτι με τραγούδια που έλεγαν άντρες και γυναίκες. Τραγούδια του τραπέζιού αλλά και του χορού. Ξημερώσαμε και το πρωί νυφούλα με πήγαν στη βρύση. Ήταν το έθιμο να ρίχνουμε ένα νόμισμα (κέρμα) στην κουπάνα.

Τα παιδιά μου, εκτός απ' το Χρίστο, τα γέννησα στο Ροβολιάρι, στο σπίτι μας. Μαμή ήταν η μάνα του Κώστα του Καλατζή. Ο Χρήστος γεννήθηκε στη Μακρακώμη, στο Φωτέικο το σπίτι, κάτω απ' τη βεράντα. Οι λεχώνες κείνα τα χρόνια υπόφεραν. Καμιά περιποίηση. Τρώγαμε τα νύχια μας. Άντε ύστερα να κατεβάσεις γάλα και να βυζάξεις το παιδί. Μαύρα χρόνια.

Ήμασταν μεγάλη οικογένεια. Τα οικονομικά λίγα. Με τα χωραφάκια, τον κήπο, καμιά δεκαριά πρόβατα, μερικές γίδες και λίγες κοτούλες κοιτάγαμε να τα βγάλουμε πέρα. Μεγαλώσαμε τα παιδιά μας με χίλια δυο βάσανα, δόξα νάχει ο Μεγαλοδύναμος.

Στις γιορτές του σπιτιού έβανα τραπέζι. Κρέας με μακαρόνια ή με πατάτες, πίτες, κάστανα βρασμένα, καρύδια, κεφτεδάκια και το χειμώνα λουκάνικα.

Τα γλυκά ήταν κυδώνι, γλυκό καρύδι, κουραμπιέδες και μπακλαβάς. Κρασί κόκκινο από ψηλάδια σταφύλια.

Λίγη χαρά είχαμε στον τρύγο, στα ξεφλουδίσματα, όταν μαζεύαμε τα κάστανα στον καστανόλογγο και στ' αλώνια, άμα βγάζαμε πολύ καρπό.

Η περισσότερη ζωή ήταν μια τυραγνία. Δουλειά απ' το πρωί ως το βράδυ. Λεφτά δεν υπήρχαν. Λίγοι στο χωριό είχαν λεφτά. Οι άλλοι, οι πολλοί πενταροδεκάρες. Στέλναμε τα παιδιά ν' αγοράσουν τετράδια και μολύβια και έδιναν στον μπακάλη αυγά αντί για χρήματα. Να 'ναι δοξασμένος ο Θεός. Δε μας πείραξε τόσο η φτώχεια όσο ο εμφύλιος, το 1946 ως το 1949. Χάθηκαν πολλοί άδικα. Ήταν μεγάλη η έχτρα...

Στην Κατοχή δεν πεινάσαμε. Κάναμε την τοίμασία μας. Βγάzaμε τρία πιάτα κάστανα και τρώγαμε τα παιδιά.

— Θέλετε τίποτε άλλο να φάτε;
— Όχι, χορτάσαμε, λέγαν τα παιδιά.

Χίλιες δόξες νάχει ο Θεός. Μ' αξίωσε να δω 15 αγγόνια και 9 δισέγγονα. Δε θέλω τίποτα άλλο απ' τη ζωή μου.

Να 'στε όλοι καλά και να φτάσετε τα χρόνια μου...

Επιμέλεια: Θωμάς Νέλλας

ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ ΑΥΤ/ΤΟΥ ΟΔΟΣΤΡΩΜΑ

ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ	ΣΤΕΓΝΟ ΒΡΕΓΜΕΝΟ	
30 χλμ.	5,8μ.	11,4μ.
40	10,5	20,5
50	16,5	32
60	24,5	43
70	32	63
80	42	82,5
90	53	104,5
100	65,6	125
110	79,5	156,5

Επιμέλεια: Σεραφείμ Παναγ. Νέλλας

**Η συνδρομή σου
είναι δύναμή μας!**

27 Ιουλίου 1951, στον Άγιο Παντελεήμονα.

Οι εννέα νεαροί, γεμάτοι νιάτα και όνειρα είναι ηλικίας 15 με 17 ετών.

Από τα αριστερά καθιστοί:

Αλέκος Ρίζος, Νίκος Ρίζος, Γρηγόρης Ρίζος, Σεραφείμ Αλεξίου, Γιώργος Παπαθανασίου.

Όρθιοι από τα αριστερά:

Ευάγγελος Ρίζος, Θωμάς Νέλλας (υαλοφόρος τρομάρα του!), Σεραφείμ Νέλλας Παν., Απόστολος Παπαγιάννης.

«Με του χρόνου το διάβα

οι ελπίδες
μας αφήνουν βαθιά δυο ρυτίδες
και στην σκέψης τον κήπο

με πόνο
αναμνήσεις φυτρώνουνε μόνο».

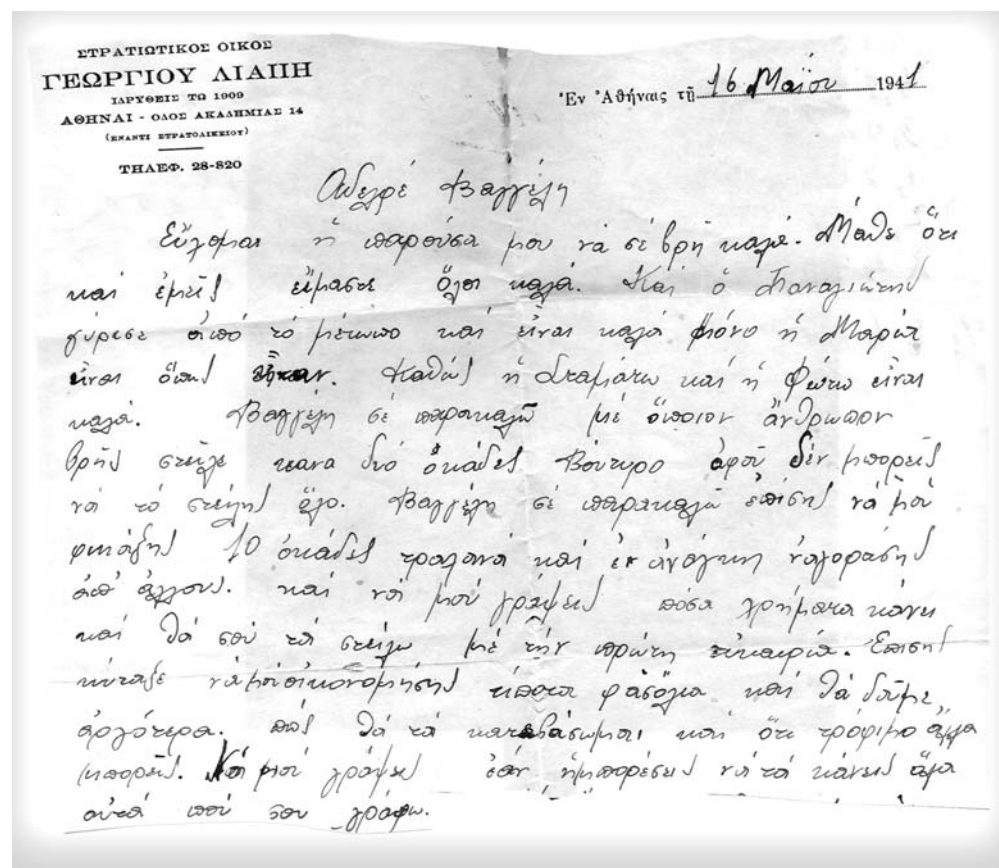
Οικογένεια Ευαγγέλου Λιάπη (πατέρας της Αμαλίας Λιάπη-Χατζάτογλου). Έτος 1934.

Πολλά θυμόμαστε και νοσταλγούμε εμείς της τρίτης ηλικίας για το μακαρίτη Βαγγέλη.

Ήταν ως άνθρωπος και προσωπικότητα ένας ολόκληρος κόσμος! Ήταν αυτό που λέει ο ομηρικός στίχος «πολλών δ' ανθρώπων ιδεν άσπετα και νόον έγγνω...».

Στη διπλανή στήλη διαβάστε ένα τμήμα επιστολής του αδερφού του Γεωργίου Λιάπη.

Έχει ενδιαφέρον.

ΕΥΓΕ

1. Εμείς η Εκκλησιαστική Επιτροπή Ροβολιαρίου και το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου ευχαριστούμε τους αδελφούς Ρίζου: Βασίλη, Γιώργο, Αλέκο, Νίκο και Παναγιώτη για τη γενναία χρηματική συνεισφορά τους στον Άγιο Γεώργιο.

Επίσης τις ίδιες ευχαριστίες εκφράζουμε και στον Ηλία Παπανικολάου που πάντα βρίσκεται στο πλευρό μας σε κάθε έργο κοινής ωφέλειας.

2. Ο Σύλλογος Ροβολιαριτών απευθύνει ένα μεγάλο Εύγε στον κ. Κυριακάκη Τάκη που με επιμονή, υπομονή αλλά και πείσμα πέτυχε την πραγματοποίηση της επαγγελματικής εκδρομής στην Κωνσταντινούπολη. Ήταν βέβαιο ότι το γραφείο KYRIAKAKIS TOURS δεν θα απεκόμιζε κέρδος απ' την εκδρομή αυτή. Παρά ταύτα την απετόλμησε με 30 μόνο άτομα, αντί των 50. Συγχαρητήρια θερμά κ. Κυριακάκη. Μας δίδαξες ότι τον κόσμο δεν τον κυβερνά μόνο το χρήμα. Τον κυβερνά και η καρδιά!

Τα δύο νέα «ΟΧΙ» των Ελλήνων

Από το Δημ. Γ. Μπράνη, Σχολικό Σύμβουλο - Νομικό

Η Ελλάδα είχε δηλώσει, ότι ήθελε να μείνει αυστηρά ουδέτερη. Δεν ήθελε να εμπλακεί στη δίνη ενός μελλοντικού πολέμου. Ήθελε την ειρήνη και τη γαλήνη.

Το 15Αύγουστο του 1940, ανήμερα του εορτασμού της Μεγαλόχαρης, στο λιμάνι της Τήνου, του ιερού νησιού, υποβρύχιο, αγνώστου εθνικότητας, καταβυθίζει με την εκτόξευση τορπιλών το ελληνικό εύδρομο **“ΕΛΛΗ”**.

Στην πραγματικότητα η ταυτότητα του υποβρυχίου ήταν γνωστή στην τότε Ελληνική Κυβέρνηση, αλλά για λόγους διπλωματικούς δεν ήθελε να το ανακοινώσει. Η ενέργεια αυτή ήταν ύπουλη και ανάνδρη. Σκοτώθηκαν και τραυματίστηκαν Έλληνες ναύτες. Πληγώθηκε και τραυματίστηκε ο θρησκευτικός εορτασμός. Αυτό ήταν ένα προάγγελμα και ένα προμήνυμα πολέμου. Το Έθνος λαβαίνει τα μέτρα του.

Η Ιταλία, προ της κηρύξεως του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, είχε καταλάβει με τη βία την Αιθιοπία και το 1940 μέρος της Γαλλίας. **Ιταλία - Γερμανία - Ιαπωνία είναι ο λεγόμενος τριπλός Αξίονας. Σχεδιάζει και ονειρεύεται να καταλάβει πολεμικά όλο τον Κόσμο και να γίνει ο κοσμοκράτορας.**

Το 1939 η Γερμανία καταλαμβάνει με τη βία την Πολωνία. Στις 28 Οκτωβρίου 1940 η Ιταλία με τρόπο ιταμό, προκλητικό και άναδρο ζητεί από την Ελλάδα να επιτρέψει στο στρατό της να εισέλθει στο ελληνικό έδαφος.

Η Ελλάδα, πιστή στις επιταγές της Ιστορίας της, πιστή στο ηρωικό και ένδοξο παρελθόν της, πιστή στα ιστορικά της κελεύσματα απαντά με τη φωνή του τότε Πρωθυπουργού της Ιωάννη Μεταξά **“ΟΧΙ”**. Είναι το νέο **“ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ”** των Ελλήνων. **“ΟΧΙ”** δεν επιτρέπουμε την εισοδο ξένων στρατευμάτων στη γη των ηρώων και

να τον διώκει μέσα στο ελληνοαλβανικό έδαφος. Θέλει να τον κατασυντρίψει και να τον κατανικήσει για την εχθρική του στάση απέναντι της Ελλάδος, για την άδικη κι απρόκλητη επίθεσή του εναντίον της.

Παλεύει μέσα στις πιο αντίξοες συνθήκες. Παλεύει μέσα στον πιο άγριο και τον πιο βαρύ χειμώνα. Παλεύει και με εσωτερικό εχθρό, την πείνα και τη δίψα. Όμως αξίζει. Ο σκοπός είναι ιερός, η διάσωση των ηθικών αξιών, των ιδανικών και των οραμάτων. Η υπεράσπιση του πολιτισμού. Η υπεράσπιση της τιμής και της αξιοπρέπειας.

Ο ελληνικός στρατός είναι ολιγάριθμος και μη πάνοπλος, ενώ ο ιταλικός πολυάριθμος και πάνοπλος. Αναπληρώνουν, όμως, τις ελλείψεις του η ψυχή, η τόλμη, η ορμή, η πίστη, η θεϊκή βοήθεια. Αναπληρώνει η πολεμική του αρετή, καθώς και η συνειδηση του σκοπού. Ξέρει, γιατί πολεμά. Έχει σαφή και πλήρη επίγνωση, πράγμα που ο ιταλικός στρατός δεν έχει και έχει απορία.

Μέσα σ' ένα εξάμηνο πετυχαίνει απόλυτα το σκοπό του. Κατατροπώνει τον ύπουλο και άνανδρο εχθρό. Τον κατασυντρίβει. Και του δίνει ένα ιστορικό μάθημα.

Έτσι το πνεύμα νικά την ύλη. Η λογική των αριθμών πέφτει στο κενό. **Ο ελληνικός δημοκρατικός στρατός νικάει τον φασιστικό ιταλικό στρατό και γράφει το λαμπρό και αθάνατο έπος του 1940.** Γράφει μια ακόμη χρυσή σελίδα στις δέλτους της μακραιώνης, πολυκύμαντης και πολυσημάντης Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους.

Η Ανθρωπότητα μένει έκθαμβη, κατάπληκτη. **Θαυμάζει το Δαυίδ, που νίκησε το Γολιάθ. Θαυμάζει το νέο “ΟΧΙ” των Ελλήνων.** Η Ελλάδα με τη λαμπρή νίκη της εναντίον του ιταλικού φασισμού αναπτερώνει το ηθικό των συμμαχικών δυνάμεων και ανακουφίζει τους ελεύθερους λαούς της Γης.

Ο τότε Πρωθυπουργός της Αγγλίας Ουίνστον Τσώρτσιλ είπε: **“Έως τώρα λέγαμε οι Έλληνες πολεμούν σαν ήρωες. Από τώρα και στο εξής θα λέμε οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες”**. Γρήγορα, όμως, οι σύμμαχοι το λησμόνησαν αυτό. Γρήγορα λησμόνησαν την Ελλάδα του έπους του 1940. Η Ελλάδα, όμως, παραμένει Ελλάδα, Ελλάδα του φωτός, του πνεύματος, του πολιτισμού.

Οι Έλληνες είπαν και νέο “ΟΧΙ” και νέο **“ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ”**. Το είπαν στις 6-4-1941 εναντίον των Γερμανών, εναντίον του ναζισμού. Τόλησαν και είπαν και νέο “ΟΧΙ” κατά των σιδηρόφραχτων γερμανικών στρατιών. Τις πολέμησαν στα οχυρά του Ρούπελ και των ελληνοβουλγαρικών συνόρων. Δεν τις άφησαν να περάσουν στο ελληνικό έδαφος αμαχητί. Το Μάιο του 1941 η λεβεντογέννα Κρήτη δίνει κατά των Γερμανών τη δική της μάχη, μάχη ιστορική, μεγαλειώδη.

Τελικά, η Ελλάδα υποκύπτει. Υποδουλώνεται. Και ζει υπό τριπλή κατοχή, την κατοχή των Γερμανών, των Ιταλών και των Βουλγάρων. Οι Έλληνες, όμως, αν και υποδουλωμένοι, ψυχικά μένουν αδούλωτοι και ελεύθεροι. Διοργανώνουν εθνική αντίσταση κατά των κατακτητών. Έδωσαν εναντίον τους πολλές μάχες.

Η Ελλάδα τόσο με τη λαμπρή νίκη της εναντίον του ιταλικού φασισμού, όσο και με την ηρωική της αντίσταση εναντίον του ναζισμού, αλλά και με την εθνική της αντίσταση εναντίον των κατακτητών έδωσε στο συμμαχικό στρατόπεδο τη δύναμη και το χρόνο, για να προετοιμαστεί, για να επιφέρει κατά του Τριπλού Άξονα το τελειωτικό του χτύπημα.

Τελικά, οι συμμαχικές δυνάμεις: Αγγλία - Γαλλία - Ρωσία - Αμερική κατατροπώνουν και κατανικούν τον Τριπλό Άξονα. Και, έτσι, το όνειρό του να γίνει ο κοσμοκράτορας συντρίβεται. Κονιορτοποιείται.

Έξι χρόνια, ακριβώς, κράτησε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Άρχισε το Σεπτέμβριο του 1939 και τελείωσε το Σεπτέμβριο του 1945. **Υπήρξε η πιο αιματηρή περίοδος στην Παγκόσμια Ιστορία. Νεκροί, μαχητές και άμαχοι, άνω των 60.000.000. Η Ελλάδα είχε 857.000.** Τη “μερίδα” του λέοντος είχε η Σοβ. Ένωση 28.000.000.

Το τίμημα για τη διατήρηση ή την απόκτηση της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας είναι ακριβό. Στοιχίζει αναρίθμητες εκατόμβες. Αμέτρητες θυσίες και ολοκαυτώματα. Άμετρο πόνο και άφατη θλίψη.

Όχι, όμως, θα πρέπει να λέμε και κατά της βίας και της τρομοκρατίας, της αναρχίας και της ασυδοσίας. Και κατά της νωθρότητας και της αδράνειας. Να λέμε ΟΧΙ σε ό,τι το άνομο, το άδικο, το απάνθρωπο και ΝΑΙ σε ό,τι το ωραίο, το αληθινό, το υπερβατό και το μεγαλειώδες, το θείο και το ανθρώπινο.

ΖΗΤΩ Η 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.

Στο Ροβολιάρι, στη σκιά του υπεραιωνόβιου πλάτανου. Από τότε η γη έκανε 50 περιφορές γύρω απ' τον ήλιο. Με τα πολύ απαραίτητα μέσα και αγαθά η ζωή είχε στόχους, ζεστές και πηγαίες οι σχέσεις των ανθρώπων. Σήμερα με την πληθώρα ύλης γύρω μας, άλλης αναγκαιάς και άλλης περιττής, λείπει η απλότητα και περισσεύει η θεατρinίστικη συμπεριφορά...

Η έλευση του Αντίχριστου...

Του Αντώνη Καρκαγιάννη

Αν σας πω ότι η Αθήνα, η πρωτεύουσά μας, αυτή η άμορφη μάζα των τεσσάρων και πλέον εκατομμυρίων κατοίκων του Λεκανοπεδίου, είναι δεισιδαίμων και θρησκόληπτη, ενώ αυτό που άλλοτε αποκαλούσαμε επαρχία είναι απλώς θρήσκα και θρησκευόμενη, δεν θα με πιστέψετε. Και όμως! Στα εναπομείναντα χωριά μας, φοράνε τα καλά τους την Κυριακή, πηγαίνουν στην εκκλησία και παρακολουθούν τη λειτουργία, είναι μια μέρα ανάπαυσης και χαράς. Πηγαίνουν στα Ξωκλήσια, ανάβουν ένα κερί και κάνουν τον σταυρό τους, όλες οι κινήσεις είναι παμπάλαιες και λατρευτικές χωρίς άλλο περιεχόμενο.

Προχθές, στον θαυματουργό Άγιο Γεώργιο του χωριού μας συνάντησα ένα ηλικιωμένο ζευγάρι. Είχαν απλώσει στρώματα και παπλώματα στον νάρθηκα, με τα καντήλια αναμμένα (ήταν σχεδόν σούρουπο και ερημιά). Κάπου κάπου αντάλλαζαν καμιά κουβέντα.

«Εδώ θα κοιμηθείτε»; ρώτησα. «Ναι μου είπαν, το είχαμε τάμα να κοιμηθούμε τρεις μέρες στις πλάκες του Αγίου και να νηστεύουμε». Νόμισα ότι μου είπαν όλη την ύπαρξή τους.

Φαινόμενα σαν της «Αγίας Αθανασίας του Αιγάλεω» στην οποία προστρέχουν όχι μόνο ο «Λαοιζικός», αλλά και μεγαλόσχημοι επιστήμονες και πολιτικοί, συναντάμε σπάνια στην επαρχία και στα χωριά. Αυτά και πολλά άλλα (στη σφαίρα της φαντασίας, της φαντασίωσης, της εικόνας, της παράστασης και της αναπαράστασης) με κάνουν πολλές φορές να σκεφθώ ότι στο Λεκανοπέδιο, όπου έχουν συρρεύσει άνθρωποι ξεριζωμένοι, παρακολουθούμε το βαλμιαίο σχηματισμό ενός «άλλου έθνους», σε χαώδη κατάσταση.

Η γειτόνισσά μου στην Αθήνα, γραία σχεδόν συνομήλική μου, προφανώς ανήκει σε αυτό το «άλλο έθνος». Τη συναντάω στον δρόμο ή στο μανάβικο και συχνά μου μιλάει για τον Αντίχριστο και την αναπότρεπτη έλευσή του, και μου θέτει δύσκολα ερωτήματα, θεολογικά και φιλοσοφικά. Συχνά βρίσκομαι σε πλήρη αδυναμία, γιατί επιχειρηματολογei με αποφθέγματα των Προφητών, των Ευαγγελίων, του Αποστόλου Παύλου και της Αποκάλυψης του Ιωάννη, τα οποία άπαξ και προφερθούν δεν χρήζουν ουδεμιάς άλλης λογικής επεξεργασίας ή ερμηνείας...

Συχνά της λέω: Μα, κ. Τάδε, εσύ που παρακολουθείς όλες τις ακολουθίες της Εκκλησίας μας, που τηρείς ευλαβικά τις μεγάλες και μικρές νηστείες, που δοξάζεις την Ανάσταση του Κυρίου και προσδοκάς τη Δευτέρα Παρουσία Του και την Ανάσταση των νεκρών, πώς μπορείς να πιστεύεις στον Αντίχριστο και στην έλευσή του;

Ακολουθεί καταιγισμός αποφθεγμάτων, κυρίως από τους Προφήτες και την Αποκάλυψη, τα οποία κατά τη γνώμη της, δηλώνουν καθαρά, ότι η έλευση του Αντίχριστου θα προηγηθεί εκείνης του Χριστού! Και θα εμφανισθεί ως δόλιος υπηρέτης του Κυρίου, π.χ., ο Πάπας της Ρώμης είναι μια από τις μορφές που παίρνει ο Αντίχριστος για να ξεγελάσει και να παρασύρει τον κόσμο. Και τι είναι η παγκοσμιοποίηση; αναφωνεί. Δεν είναι σημάδι του Αντίχριστου; Ο Χριστός θα έλθει νικητής στον αγώνα κατά του Αντίχριστου και εκείνων που πλανήθηκαν και τον ακολουθήσαν για να κρίνει ζώντες και νεκρούς.

Προχθές, άρπαξε από το χέρι μου το κουτί με τα τσιγάρα και, δείχνοντάς μου το σημείο εκείνο όπου με γραμμές, άλλες παχιές και άλλες λεπτότερες, καταγράφεται η ταυτότητα του προϊόντος για να είναι ηλεκτρονικά αναγνωρίσιμο, μου λέει: «Τι είναι αυτό;» «Τι είναι, της απαντώ. Είναι ο ηλεκτρονικός κώδικας, για να μπορεί το μηχάνημα του ταμείου να διαβάζει την τιμή. Όλα τα προϊόντα πλέον έχουν πάνω στη συσκευασία τους την ηλεκτρονική ταυτότητα».

«Λάθος», μου λέει. «Είναι το σημάδι του Αντίχριστου, είναι ο αριθμός “666” και η Αποκάλυψη το λέει καθαρά, ότι με αυτόν τον αριθμό γραμμένο στο μέτωπο έρχεται ο Αντίχριστος. Και με αυτό το σημάδι, γραμμένο παντού, αναγνωρίζει τα έργα του».

Διαμαρτυρήθηκα, ότι δεν βλέπω κανένα «666»! Και τότε μου εξήγησε ότι από την ομάδα των γραμμάτων προεξέχουν τρία ζευγάρια και ότι 2x3 = 6 και επειδή τα ζευγάρια είναι τρία, άρα «666». Κοίταξα απορημένος το πακέτο, πράγματι έτσι ήταν. Κοίταξα και ένα πακέτο φρυγανιές που επίσης κρατούσα και πάλι έτσι ήταν! Και είπα έντρομος, ο Θεός να μας φυλάξει!

Προκήρυξη του Μουσολίνι, 15 Μαρτίου 1941. Οι Έλληνες προεκλαίνουν και θα πέταγαν στη θάλασσα τους Ιταλούς, αν ο Χίτλερ δεν προσέτρεχε σε βοήθειά τους...

των ημιθέων, στη γη την ελληνική και την τρισένδοξη. Δεν παραβαίνουμε το ιστορικό μας χρέος. Δεν μολύνουμε “τα ιερά και τα όσια” της Φυλής μας.

Εν τω μεταξύ στρατός ιταλικός, στρατός φασιστικός, είχε εισβάλει ύπουλα, άνανδρα και απρόκλητα από τα ελληνοαλβανικά σύνορα σε ελληνικά παραμεθόρια μέρη. Την Αλβανία κατείχε τότε η Ιταλία.

Η Ελλάδα βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση. Ο στρατός της ανοίγει αμέσως πυρ εναντίον των εισβολέων, εναντίον του φασιστικού ιταλικού στρατού. Πολεμάει τον εχθρό με απίστευτη ορμή και γενναιότητα. **Μάχεται “υπέρ θωμών και εστιών”**. Τον προστατεύει η Υπέρμαχος Στρατηγός. Έχει το δικío με το μέρος του. Αγωνίζεται με απaráμιλλο σθένος και ηρωισμό για τη Θρησκεία, την Πατρίδα, την Οικογένεια, την Ελευθερία, την Ειρήνη, τη Δικαιοσύνη, τη Δημοκρατία.

Εκδιώκει τον εχθρό από τα ελληνικά μέρη, που είχε ύπουλα, άνανδρα και απρόκλητα εισβάλει και συνεχίζει

**ΚΑΦΕ ΜΠΑΡ
ΨΗΣΤΑΡΙΑ**

Κ. ΠΛΑΣΤΑΡΑΣ

POBOΛΙΑPI

THΛ. 22360 92600
KIN. 6972083309

**Μια επίσκεψη στο ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ,
στην πατρίδα εκατοντάδων
ειδών φυτών, σε μετατρέπει
σε φυσιολάτρη και η πρώτη
επίσκεψη γίνεται επιστροφή...
και ξανά επιστροφή!**

Τρίτη 16 Αυγούστου 2005 και ώρα δεκάτη πρωινή. Σπάνια η πλατεία των Αγίων Αποστόλων έχει τόσα πολλά παιδιά (μικρά και μεγάλα) τέτοια ώρα. Γιατί άραγε;

Η απάντηση είναι απλή· όλα τους είναι αποφασισμένα να αναζητήσουν έναν κρυμμένο θησαυρό. 45 άτομα λοιπόν προς αναζήτηση ενός θησαυρού, η χρηματική αξία του οποίου δεν είναι μεν μεγάλη, η ηθική ικανοποίηση όμως του νικητή είναι ανεκτίμητη.

Οι συμμετέχοντες έχουν χωριστεί σε εννέα ομάδες και σκοπός τους είναι βρίσκοντας όλους τους στόχους - 11 στον αριθμό - να βρουν την κρυψώνα του πολυπόθητου θησαυρού όπου θα υπάρχει απλά ένα χαρτάκι που έχει γραμμένη πάνω του τη λέξη **“θησαυρός”** και η υλική αξία του οποίου είναι **100 ευρώ**. Σε κάθε στόχο υπάρχει ένα κουτάκι που έχει μέσα εννέα πανομοιότυπα χαρτάκια, ένα για κάθε ομάδα και τα οποία δίνουν στοιχεία για τον

Η ομάδα των κυνηγών του χαμένου θησαυρού!
Το παιχνίδι κυριολεκτεί ως προς τον όρο «κρυμμένου», υπερβάλλει ως προς την έννοια του όρου «θησαυρός» αφού ο νικητής κέρδισε μερικά αναιμικά €.
Ήταν όμως άκρως ενδιαφέρον, γιατί κινητοποίησε τη νεολαία, η οποία ίδρωσε για μοναδική φορά την ημέρα αυτή. Είναι θέατο επίσης ότι κανείς από τους συμμετασχόντες δε χασμουρήθηκε την ώρα του τρεξίματος. Παραξένεψε δε τους Ροβολιάριτες που ρωτούσαν ο ένας τον άλλον «Γιατί τρέχουν έτσι αυτά τα παιδιά; Τι έπαθαν;»
Μπράβο στη Γεωργία Ευθυμίου και στη Σοφία Σκαμάνκη! Κάθε κυνήγι κάποιου στόχου έχει νόημα και μόνον ως ενέργεια και όχι ως τέρμα. Η πορεία προς την Ιθάκη έχει γοητεία, όχι η Ιθάκη...

επόμενο κάθε φορά στόχο.
Ξεκινώντας λοιπόν από την κεντρική πλατεία του χωριού η κάθε ομάδα παίρνει από ένα χαρτάκι το οποίο γράφει τα εξής:
Διαβαίνοντας τον ποταμό και φθάνοντας στο ρέμα σιμά στην βρύση το νερό ψάξε και βρες το δέμα.
Αμέσως μετά την ανάγνωση του παραπάνω, ένα πρωτόγνωρο ποδοβολητό ακούγεται το οποίο από την πλατεία φτάνει στο ρέμα· στο ρεϊθρο της σκεπής του ρακαριού είναι το πρώτο κουτάκι και τα χαρτάκια που βρίσκονται μέσα σ’ αυτό γράφουν τα ακόλουθα:
*Η ζωή είναι ένας κύκλος
πότε κλαίς, πότε γελάς
μα σαν έρθει η αρρώστια
θες δε θες εκεί θα πας.*
Προφανώς, ο επόμενος στόχος ήταν στο νεκροταφείο. Σε ένα λοιπόν περβάζι από τα παράθυρα του Αι-Θανάση βρισκόταν

Το παλιό σχολείο, στον Αγιο Γεώργιο. Αρχισαν και συνεχίζονται οι εργασίες συντήρησης και ανακαίνισης. Η φωτογραφία το επιβεβαιώνει. Και αυτό το έργο είναι των Ροβολιاریτών, που πονάνε το χωριό τους και χαίρονται όταν διαπιστώνουν ότι ο οβολός τους πιάνει τόπο!

Κυνήγι κρυμμένου θησαυρού

ένα κουτάκι που είχε πληροφορίες για τον επόμενο στόχο. Το χαρτάκι εδώ έγραφε:
Βρες τη λέξη που σχηματίζεται καθέτως.
1 -----
2 -----
3 -----
4 -----
5 -----
6 -----
7 -----
8 -----
9 -----
10 -----
11 -----
1. Άειθαλές δένδρο που συναντάμε στο χωριό μας.
2. Θεωρείται το νερό στο Λουτρονέρι.
3. Ροβολάω το βουνό σημαίνει...
4. Το “αφεντικό” της πλατείας.

10. Σκιά
11. Ιστό
Από το νεκροταφείο λοιπόν κατέβαιναν στο εικονοστάσι από κάτω όπου το επόμενο χαρτάκι έγραφε:
Η μητριά της Χιονάτης γινόταν γραφική όταν έλεγε:
“.....”
Η απάντηση είναι “καθρέφτη-καθρεφτάκι” και συνεπώς ο επόμενος στόχος ήταν τοποθετημένος στον καθρέφτη που υπάρχει στη στροφή του Αλεξέικου.
Εκεί βρίσκαν το εξής χαρτάκι:
Χρησιμοποίησε τον καθρέφτη για το παρακάτω μήνυμα:
ιοιθρò зиυολλδψ υοπ ρονιμΎ’

Το χαρτάκι αυτό το κρατάς αντικριστά στον καθρέφτη και στο είδωλό του διαβάζεις: Ύμνος που ψάλλουμε όρθιοι.
Το μυαλό σου πάει στον Ακάθιστο Ύμνο ο οποίος ψάλλεται για την Παναγία και συνεπώς ο επόμενος στόχος βρισκόταν στην Παναγίτσα στη Μισιάκ, (η αλήθεια είναι πως ο συγκεκριμένος στόχος είχε αυξημένο βαθμό δυσκολίας).

Εκεί, ο επόμενος στόχος έλεγε:
*Δεν είναι ζωο αλλά έχει κουδούνι
δεν είναι μαντρί αλλά έχει αυλή.
Σοφοί πατέρες και ιστορία
τα πάντα μοιάζουν φιλοσοφία.*
Προφανώς, ο επόμενος στόχος βρισκόταν στο σχολείο· φτάνοντας λοιπόν στο σχολείο, ανεβαίνοντας τα σκαλιά και προχωρώντας προς την πόρτα έβλεπαν ένα μεγάλο χαρτόνι το οποίο έγραφε:
— *Κυρία, που να ψάξω για να βρω τον κρυμμένο θησαυρό;*
— *Κεί σιμά στο καγκελάκι, ψάξε βρες ένα χαρτάκι.*
— *Μα είν’ τα κάγκελα πολλά, που να ψάξω όλ’ αυτά;*
— *Που να πας δε θα σου πω, ψάξε βρες τον αριθμό:*

Στον αριθμό του κάγκελου πρόσθεσε τη σημερινή ημέρα, αφάιρεσε το διπλάσιο του μήνα που διανύουμε και θα πάρεις αποτέλεσμα 1.
Άρα, η εξίσωση που σχηματίζονταν είχε ως εξής:
$$x + 16 - 8 \cdot 2 = 1$$
$$x = 1$$

και συνεπώς το επόμενο χαρτάκι βρισκονταν κοντά στο πρώτο κάγκελο του σχολείου και έγραφε:
*Το χωριό μου σ’Αν κοιτάζω,
Στέκομαι Κι αγαλλιάζω
αγναντεύω από ψ’Ηλά
δρόμο βλέπω στα βουν’Α
στους αντικ’Ρυ μαχαλά’Ες
φαίνονται οι καμινάδες
τι κι αν ίδρωσα διπλά
θα το πω πολύ απλά:
το σημείο τούτο δα
δεν υπάρχει πο’Υθενά.*

Στο παραπάνω κείμενο, τα κεφαλαία γράμματα είναι αναγραμματισμός της λέξης **Παρασκευή** και συνεπώς ο επόμενος στόχος βρισκονταν στην εκκλησία της Αγίας Παρασκευής. Εκεί βρίσκαν έξι χαρτάκια τα οποία ήταν κομμάτια ενός παζλ που απεικόνιζε μια βρύση και δίπλα μία μπάλα

του μπάσκετ. Φτιάχνοντας λοιπόν σωστά το παζλ, κατέβαιναν στη βρύση στο μπάσκετ όπου εκεί έβρισκαν το εξής χαρτάκι:
1 - 11 - 24 - 13 -9

Οι αριθμοί στο χαρτάκι αυτό αντιπροσώπευαν ένα γράμμα της αλφαβήτου έκαστο· 1: Α, 11:Λ, 24:Ω, 13:Ν, 9:Ι και άρα το συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι ο επόμενος στόχος βρισκονταν στο αλώνι.

Εκεί, διάβαζαν το εξής:
10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
Οι συμμετέχοντες έπρεπε να καταλάβουν ότι τότε γιορτάζει ο Άγιος Χαράλαμπος και συνεπώς να κινηθούν προς την εκκλησία του.

Στην εκκλησία λοιπόν του Αγίου Χαράλαμπου έβρισκαν το επόμενο χαρτάκι:

*Ένα μπράβο θα σου πω
που ‘δες όλο το χωριό.
Δεν υπάρχει άλλη Αγία
γύρνα πίσω στην πλατεία
κι εκεί σαν κατεβείς
ψάξε την Ξανθιά να βρεις.
Κλείσε λίγο το ματάκι
να σου δώσει το χαρτάκι.*

Το επόμενο χαρτάκι λοιπόν βρισκονταν στα χέρια της Ουρανίας από την οποία το έπαιρνε ο αρχηγός της κάθε ομάδας... μετά το σύνθημα βέβαια!!

Το τελευταίο χαρτάκι έγραφε:
Το μέρος που ζητάς ξεκινάει απ’ το γράμμα
Κ
α
λ
τύχη

Ο θησαυρός λοιπόν βρισκονταν κάπου στην πλατεία και ξεκίναγε με το γράμμα Κ· η σωστή απάντηση ήταν ΚΟΥΠΑΣΤΗ.

Μετά από αρκετό ψάξιμο γύρω και μέσα στην πλατεία σε όλα τα πιθανά σημεία που άρχιζαν από Κ - όπως καλκάνι, καμπινέδες, καζανάκι, καμπαναριό (η αλήθεια είναι πως οι συμμετέχοντες ήταν πραγματικά ευφάνταστοι - βρέθηκε ο θησαυρός και αναδείχθηκε η νικήτρια ομάδα η οποία πρέπει να τονίσουμε πως με το χρηματικό έπαθλο κέρασε όλα τα παιδιά που συμμετείχαν, πορτοκαλάδες και παγωτά!!

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να ευχαριστήσω το **Σύλλογο Απανταχού Ροβολιاریτών για το ποσό των 100 ευρώ** που πρόσφερε προκειμένου αυτό να δοθεί ως έπαθλο.

Ευγνώμων επίσης νιώθω απέναντι στις **Βίκυ Αναγνώστου, Βάσω Μαρινοπούλου και Μαρία Ρίζου** οι οποίες βοήθησαν σε ό,τι τους ζητήθηκε και φυσικά να ευχαριστήσω τη **Σοφία Σκαμάνκη** χωρίς την οποία, το κυνήγι του κρυμμένου θησαυρού θα ήταν ένας θησαυρός που ακόμα θα κυνηγούσαμε!

Ζητώ συγγνώμη για όποια λάθη έγιναν στη διοργάνωση του παιχνιδιού και οδήγησαν στη δυσάρεσκειά κάποιων συμμετεχόντων και δεσμεύομαι ότι σε ανάλογο εγχείρημα θα εκλείψουν τα οποιουδήποτε είδους προβλήματα.

Τέλος, ευχαριστώ όλα τα παιδιά τα οποία πήραν μέρος στο παιχνίδι και απέδειξαν ότι τελικά η νεολαία Ροβολιαρίου δεν πάσχει από τίποτα άλλο παρά από έλλειψη ερεθισμάτων για να δείξει ότι είναι ζωντανή...

Γεωργία Αλ. Ευθυμίου

ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ

Σαββάτοβραδο 13 Αυγούστου 2005, στην πλατεία των 12 Αποστόλων ήχησαν όργανα ρεμπέτικων τραγουδιών. Η νεολαία Ροβολιαρίου χάρισε στον εαυτό της και σ’ όλους που παραβρέθηκαν στην εκδήλωση όμορφες μελωδικές στιγμές. **Ο Δήμος Μακρακώμης έδωσε χείρα βοηθείας** ύστερα και από αίτημα του **Γιώργου Ζαγγουδά**, προέδρου του χωριού μας.

Ήταν όντως μια υπέροχη βραδιά, με άφθονο κέφι, ξεφάντωμα και απόδραση από την καταθλιπτική, πολλές φορές, καθημερινότητα.

Εμείς οι νέοι του χωριού μας θα κάνουμε ό,τι περνάει απ’ το χέρι μας, για να γίνεται μια φορά το χρόνο τουλάχιστον μια τέτοια εκδήλωση. Λείπει τόσο πολύ η χαρά απ’ τη ζωή. Ας την καλούμε πότε-πότε κοντά μας.

Γ.Ε.

Στη διπλανή φωτογραφία:
Νέες και νέοι λικνίζονται όμορφα με χορευτικά ακούσματα στη ρεμπέτικη βραδιά.

ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ

ΝΙΚΗΤΕΣ

α) Στα 500μ.

1ος Αναγνώστου Θανάσης
2ος Κατσάρας Νίκος
3ος Παγώνης Κων/νος

β) Στα 100μ. (αγόρια)

1ος Αναγνώστου Κων/νος
2ος Αθανασούλης Βαλάντης

3ος Σακελλάρης Δημήτρης

γ) Στα 100μ. (κορίτσια)

1η Σπυροπούλου Ελένη Ηλ.
2η Παγώνα Εβίτα
3η Αυγέρη Ελευθερία

δ) Στα 50μ. (αγόρια)

1ος Κοντοκώστας Γιάννης
2ος Πισσώνης Πέτρος
3ος Κοντοκώστας Βαγγέλης

ε) Στα 50μ. (κορίτσια)

1η Μητσιμπόνα Ελένη
2η Πασπάλη Ιφιγένεια
3η Πισσώνη Ευαγγελία

Οι νικητές στον αγώνα δρόμου των 100μ.
1ος Αναγνώστου Κων/νος (στη μέση)
2ος Αθανασούλης Βαλάντης (δεξιά)
3ος Σακελλάρης Δημήτριος (αριστερά)

Μικρός μαραθώνιος. Αγώνας δρόμου 50 μ. κοριτσιών. Στη φωτογραφία διακρίνονται η Μητσιμπόνα Ελένη, η Πασπάλη Ιφιγένεια, η Πισσώνη Ευαγγελία και η Στέλλα Νάστου.

Οι φίλοι θυμούνται με πόνο...

Α. Θανάση, θυμάμαι τούτα: Στο μαγαζί της Σταμάτως. Κέρασες τον μπαρμπα Βαγγέλη τσιγάρο και μέσα του είχες βάλει ένα καψούλι και όπως το κάπνιζε... έσκασε. Εσύ γύρισες απ' την άλλη πλευρά και γελούσες... Εκείνος έγινε πυρ και μανία και σε έβρισε...

Μετά από λίγον καιρό ο μπαρμπα Βαγγέλης πήγε στου Βλάχου τις κερασιές να κόψει κάτι για τις κατσίκες. Κάπου γλίστρησε και κρεμάστηκε πάνω απ' την κερασιά απ' την λουριδα του. Έβαλε τις φωνές, τον άκουσες εσύ και πήγες εκεί. Με μεγάλη δυσκολία του ξεμπέρδεψες τη λουριδα και τον κατέβασες κάτω.

Άλλη μια φορά καθόμασταν στα παγκάκια, στο μαγαζί του Γιάννη του Λιάδη. Πήρες κρυφά κάτι εφημερίδες, τις έβαλες κάτω απ' τα παγκάκια, χωρίς εμείς να καταλάβουμε, τις έβαλες φωτιά και εξαφανίστηκες. Τρέχαμε εμείς αναστατωμένοι να μην καψαλιστούμε...

Θα αναφερθώ σε ένα ακόμη αστείο που έκανες σε μένα. Ήταν Άνοιξη. Έκανα ένα τζάκι στο σπίτι μου, στο Ροβολιάρι. Εσύ κάπου πήγαινες με το μακαρίτη τον Ηλία το Γώγο... Έπιασε βροχή και ήρθατε στο σπίτι μου. Εσένα όμως σε γαργάλαγε κάτι να κάνεις. Κάπου εγώ έστρεψα την προσοχή

μου και εσύ είδες το κλαρίνο που είχα δίπλα στο τζάκι (έπαιζα καμιά φορά κάνα πονεμένο σκοπό...), πήρες χαρτοπετσέτες τις έβαλες από κάτω, μέσα βαθιά και μου το 'δωσες. «Παίξε» μου λες, «Παίξε λίγο να παν τα φαρμάκια κάτω». Το παίρνω εγώ, φυσάω, ξαναφυσάω, τίποτα το κλαρίνο, μουγγό!

«Κάπου χάνεις, Κώστα» μου λες και γελούσες ασταμάτητα. Να πας στο καλό, φίλε Θανάση.

Κώστας Ε. Παπαθανασίου

Β. Ο πολυμήχανος Θανάσης Νέλλας, που έκανε τα κλαριά να γελάνε..., όταν άκουγε κρασί γινότανε μεγάλος, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να ξεγελάσει κάθε συμπαθή φίλο του, να διασκεδάσει την παρέα είτε με καψούλια στα τσιγάρα, είτε με πιπεριά και τετρή στο χείλος των ποτηριών. Πάντα έφερνε το γέλιο στην παρέα. Πότε με γράσο στις λαβές των μιστριών και των σκεπαριών, πότε με στουπί που κρεμούσε για ουρά στις πεινιές θηλιές των παντελονιών των συνεργατών του. Κι αυτά όλα για να κάνει πλάκα, για να φέρει το κέφι στα μαστόρια και στους εργάτες.

Ένας μάστορας στο κολατσιό έτρωγε κι ένα βραστό αυγό που έφερνε απ' το σπίτι. Συνήθιζε δε

να το σπάει χτυπώντας το στο μέτωπο. Μια μέρα ο Θανάσης πήρε απ' το σακούλι του το βρεγμένο αυγό και στη θέση του έβαλε ένα άβραστο. Την ώρα του κολατσιού ο μάστορας, ανυποψίαστος, παίρνει το αυγό και το χτυπάει στο κούτελό του, όπως έκανε πάντα. Τα ζουμιά του άβραστου αυγού τον πήραν απ' τα μάτια. Έπεσε γέλιο που δε λέγεται...

Μια άλλη φορά, απόγευμα ήταν, επισκέφτηκε το σπίτι του μακαρίτη Γιάννη Γερογιάννη, που πολύ τον αγαπούσε. Την ώρα που ο Γιάννης πήγε να του φέρει ένα τσίπουρο, εκείνος πήγε στο υπνοδωμάτιο κι άφησε κάτω απ' το διπλοκρέβατο δυο χελώνες. Ήπια το τσίπουρο, καλαμπούρισε καμπόσο κι έφυγε. Γύρω στα μεσάνυχτα οι χελώνες άρχισαν να περπατούν και χτυπούσαν με το καυκαλό τους στον τοίχο. «Σήκω, Γιάννη, μήπкан κλέφτες στο σπίτι», φώναξε η μακαρίτισσα Παντζιώ. Τα φώτα άναψαν και οι κλέφτες ήταν δύο! Οι χελώνες κάτω απ' το κρεβάτι... Κατάλαβαν ποιος έκανε τη ζημιά.

Ο Θεός, Θανάση, ζήτησε τις καλοσύνες που έκανες στον κόσμο και σε πήρε κοντά του. Κάνε κάνα αστείο και σε κείνους εκεί πάνω. Το γέλιο κάνει πάντα καλό...

Ηλίας Κ. Γιαννέλης

Το παράπονο της φλούδας κάποιας ρόγας σταφυλιού

Βρέθηκα στ' αμπέλι του **Κώστα Δημητρίου**, στην πιο ψηλή μεριά του χωριού του στο Ροβολιάρι της Φθιώτιδας. Τσαμπιά άλλα γινωμένα κι άλλα παραγινωμένα, έτοιμα πια για το πατητήρι.

Ένα αμπέλι, ήρεμο και πράσινο, πλατύφυλλο και πολυκλαδεμένο, γαντζωμένη και γώ η καφερή η ρόγα, σ' ένα τσαμπί απάνω, μαζί με άλλες πολύδυμες αδελφές μου, προσπαθούσα να βιώσω, να τρανέψω, να κάνω το καθήκον μου στη φύση και τους ανθρώπους.

Ήμουν περήφανη, όλο χαρά γεμάτη, γιατί μέσα από τη φλούδα μου, μέστωνα αγάλι-αγάλι και γιγάντωνα την ψίχα, τ' αθάνατο γλυκό ζωμό. Τρόμος και λα-

«Θα μας ρίξουνε στο μούστο μέσα, για να μας ρουφήξει και την τελευταία ακμάδα μας». Δεν πρόλαβα να μάθω και από κεί και πέρα, τι θ' απογέναμε εμείς..., γιατί η φωνή της χάθηκε μονομιάς.

Κάτι μερούλες πέρασαν κι όλο αναζητούσα τη δικιά μου ψίχα, το δικό μου είναι, μέσα στο ολόγιομο βαρέλι, μέχρι που κόντευε η ώρα να μας ξαδειάσουν πάλι σε καλάθια. Εκεί έμαθα, ότι θα μας πηγαίνανε σε ρακοκάζανα, να γίνουμε και μεις ρακί.

Και να! Την ώρα που θα μας αδειάζανε, μια τρανταχτή φωνή, που σαν ειρωνική φαινόταν, ακούστηκε. «Φλούδα συντρόφισσα, είμαι εδώ, με θυμάσαι;»

χτάρα μ' έπιανε και αγωνιούσα, καθώς κάτω απ' τις ζεστές αχτίδες του ζωοδότη ήλιου μας, κυλούσα τον καιρό μου, μέχρι και τις ύστερες στιγμές, μακριά από χαλάζια ή άλλα του Θεού μας όργητα, που θα 'φερναν άδοξα και πρώιμα το τέλος της ζωής μου.

Αγωνιούσα μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα και παρακαλούσα το Θεό μου, το Θεό μας, να μου χαρίσει τη ζωή αυτή που μου χρωστούσε, να κάνω το καθήκον μου, μέχρι και τη θανάτη μου.

Κι έτσι κατά πως περπατούσε ο καιρός ένιωθα μέσα στη φλούδα μου, το νέκταρ να σπαρταρά και να ζητά να λευτερωθεί απ' τα δεσμά.

Και ήρθε πια η ώρα της συντέλειάς μου. Βρέθηκα μαζί με τις άλλες πολύδυμες αδελφές μου σε κάτι πατητήρια, που πόδια ανθρώπων λιάνιζαν την ύπαρξή μας. Μέσα στο ρήμαγμα αυτό, προσπαθούσα η άμοιρη, να τη γλιτώσω, να σωθώ, ξεφεύγοντας μια από τη μια και μια από την άλλη, ώσπου κάποιο πόδι σκληρό και άπονο, πάτησε το είναι μου και χύθηκε το μοσχορόλο νέκταρ, για να χωριστούμε και να τραβήξει αυτό το δικό του δρόμο, που οδηγούσε σε κάτι ξύλινα βαρέλια να γίνει το κρασί και η φλούδα μου σαν άχρηστο υπόλειμμα παραμερίστηκε σε μιαν άκρη.

Ο σύντροφός μου ο χυμός, χάθηκε μέσα στη δίνη των πατητηριών και των βαρελιών κι έτσι ξέμεινα εγώ η φλούδα, περιμένοντας την τύχη μου, μαζί με τις άλλες, σε σωρό, στο καλάθι μέσα.

Κάποια στιγμή χέρια ανακουμπωμένα, σέρνουν το καλάθι, να μας αδειάσουν στα βαρέλια με το μούστο. Μόλις που πρόλαβα να ψιθυρίσω σε κάποια άλλη κακότυχη φλούδα «τι θα μας κάνουν τώρα;». Και κείνη, μόλις που πρόλαβε να μου πει:

Ήταν η ψίχα μου η σύντροφός μου, μα η φωνή της, φαινόταν σαν ακατάδεκτη και αλαζονική.

— Α! καμμένη συντρόφισσά μου φλούδα! πόσο σε λυπάμαι! Εγώ είμαι νέκταρ, για να βγει το μοσχορόλο το κρασί, που ευφραίνει τους ανθρώπους και τους κάνει ντούρους και να τραγουδάνε μέρα-νύκτα κι ακόμα να το πάνε “ανάμα” στην εκκλησία γιατί 'ναι βλογημένο και χωρίς αυτό, γάμος δε γίνεται. Ενώ εσύ είσαι μια φλούδα άχρηστη, που σε φτύνουν οι άνθρωποι, σα ρουφούν μένα.

Κάτι τέτοιο δεν το περίμενε ποτέ η καμμένη φλούδα, σαστισμένη και απορημένη με τούτη την αχαριστία.

— Προδότρα και αχάριστη κυρά ψίχα, από τα γεννησιμιά σου, μέχρι που θέρειψες και μοσχορόλησες, εγώ σε κρατούσα στην αγκαλιά μου δυνατά και με στοργή, που χωρίς αυτά, που εγώ σου πρόσφερα θα λιώνανε τα σωθικά σου και θα χύνονταν στο χώμα καταγής και θα σε ποδοπατούσαν άνθρωποι και ζωντανά. Μόνον εγώ με τόση αγάπη και περισσή στοργή, σε προφύλαξα από χαλάζια και του καλοκαιριού τη λίσκαμα. Και καταπώς έπιανε βροχούλα, σου χάριζα τη δροσιά της με την ψυχή μου όλη.

— Μα έρχεται πια ο καιρός και όλα θα τελειώσουν και να χωριστούμε μια για πάντα. Τότε με μεγάλο πόνο, σαν προστάτρα φλούδα σε παραδίνω στους ανθρώπους να φτιάξουν το βλογημένο το κρασί. Αλλά δεν το περίμενα, να είσαι τόσο αλαζόνα και ν' αποζητάς να με φαρμακώνεις τόσο. Ευτυχώς τη στιγμή την τελευταία, κράτησα για λόγου μου, την πιο πολύ σπιρτάδα, το τσίπουρο να φτιάξω, για να στηλώσει την καρδιά του γέρου και να γιатρέψει τους αρρώστους.

Δημ. Ζαραβέλας

Ψυχή και νεύρο στην οργάνωση και τον συντονισμό των εργασιών στον Άγιο Γεώργιο είναι η άτυπη Επιτροπή που την αποτελούν οι: Τσιώλης Θωμάς, Νέλλας Σταύρος και Σπυρόπουλος Σεραφεΐμ. Αρχικά συμμετείχε και ο Γώγος Παναγιώτης που αποχώρησε για προσωπικούς του λόγους και τη θέση του κατέλαβε η Σπυροπούλου Λούλα. Η Εκκλησιαστική Επιτροπή και ο Σύλλογος τους ευχαριστεί και τους συγχαίρει όλους! Ο Θεός να τους δίνει δύναμη για να συνεχίσουν και ολοκληρώσουν το έργο που ανέλαβαν.

ΜΝΗΜΗ

Παναγιώτη Αθ. Γάκη, Επίτιμου Δικηγόρου Αθηνών

Στις 16-4-2005 ένας ακόμη συγχωριανός μας, με τη μεγάλη αγάπη για το χωριό μας, εγκατέλειψε σε ηλικία 83 ετών, για κόσμους φωτεινότερους, το γήινο βίο.

Νομίζω ότι, γράφοντας λίγα λόγια γι' αυτόν και το πέρασμά του σε τούτη την πρόσκαιρη ζωή, τιμώ με σεβασμό και αγάπη τη μνήμη του και ότι η πράξη μου τούτη ανταποκρίνεται στην επιθυμία όλων όσων τον γνώρισαν, έζησαν ή συνεργάστηκαν μαζί του.

Οι αναμνήσεις που έχουμε για τον **Παναγιώτη Γάκη** είναι πολλές και άριστες, ώστε το γεγονός του θανάτου του να μην είναι ικανό να σβήσει από τη μνήμη μας τη μορφή του.

Πάντα ο θάνατος είναι ένα γεγονός κακό και, αν και η θρησκεία μας το θεωρεί ως θύρα μετάβασης εις την αιωνίαν ζωήν, κανείς δεν τον επιθυμεί σε όποια ηλικία και αν έλθει.

Όμως, είναι διαφορετικά όταν συμβαίνει όπως στην περίπτωση του μεταστάντος, που ολοκλήρωσε, σχεδόν, το έργο που είχε προγραμματίσει στη ζωή του και προσέφερε στους συνανθρώπους του ό,τι και όσα μπορούσε από κοινωνικής, πνευματικής, πολιτικής και πολιτιστικής πλευράς, αλλά και στην οικογένειά του, το παν με δύναμη και αγάπη, παλεύοντας και υπερνικώντας τα όσα εμπόδια του παρουσιαζόταν στη ζωή και βρισκόταν σε κάποια ηλικία από την οποία όλοι μας πρέπει να προσαρμοζόμαστε με την ιδέα του θανάτου. Έτσι και η παρηγοριά στην εξαίρετη σύζυγό του, τα λατρευτά του παιδιά, τον εγγονό του και σε μας όλους είναι σχετικά δυνατή.

Προικισμένος με ευφυΐα, τόλμη, αυτοπεποίθηση, με δύναμη δημιουργίας εργάστηκε για το καλύτερο, ξεπέρασε όλες τις δυσκολίες και τα εμπόδια που του παρουσιάστηκαν στη ζωή - και του παρουσιάστηκαν πολλά - όπως με θάρρος και ειλικρίνεια αναφέρει στο εξαίρετο και μοναδικό στο είδος του βιβλίο **«Ροβολiάρι»**. Το **«χιλιόχρονο χωριό»**, το οποίο διαβάζοντάς το κανείς διαπιστώνει εύκολα ότι ήταν άνθρωπος πανέξυπνος, εργατικότατος, φιλοπρόοδος και ακτινοβόλος.

Ότι η ζωή του ήταν μια πορεία μέσα στο χώρο και στο χρόνο με αέραιη τη συνείδηση στο χρέος, απλήγωτη την αγάπη παρ' όλα τα κτυπήματα της ζωής και τα εμπόδια, με καθαρό το λογισμό. Η σκέψη του στάθηκε πάντοτε υψηλή και εκλεκτή όπως και το πνεύμα του ασκητικό, δημιουργικό, ανθρωπινό και στις πλέον δύσκολες και κρίσιμες στιγμές.

Είχε καταφέρει να παραμείνει ενάρετος και χρηστοήθης μέσα στον κυκεώνα της εποχής μας όπου «η Σοφία παραμένει χωρίς ισχύ και το Κάλλος έχει ρυπανθεί από την ασχημίαν με συνέπεια το σκοτεινό χάος».

Ο Παναγιώτης Γάκης γνώριζε, την αλήθεια, τι ζητούσε, πώς να το αποκτήσει και,

όταν κάποιος κατέχει όλα αυτά, ο αγώνας του δεν πηγαίνει ποτέ χαμένος και η ζωή του είναι πλημμυρισμένη από δύναμη, άρωμα και ομορφιά. Είναι σαν ένα λουλούδι που σκορπάει γύρω του το άρωμά του, χωρίς να κάνει διάκριση ποιος περνάει δίπλα του και τι σκέπτεται.

Άνθρωπος χαρισματικός, στοχαστής, απλός, γελαστός και ευγενικός όταν έπρεπε, πονόψυχος, με ήθος και αδαμάντινο χαρακτήρα, διακρινόταν για την προσωπική του ακτινοβολία. Λάτρευε τους δικούς του ανθρώπους, σεβόταν και τιμούσε τους φίλους, τους συγγενείς, τους χωριανούς του ιδιαίτερα, και είχε την εκτίμηση και την αγάπη όλων. Ήταν άντρας προσηνής, τρυφερός, ευαίσθητος, πανέξυπνος, απλός, σεμνός και μετριοφρων. Γέμισε τη ζωή του με τη χαρά της δημιουργίας. Ποτέ δε συμβιβάστηκε με τα παράξενα, τα άσχημα και τα παράνομα της ζωής.

Αγαπούσε τη ζωή, τη θρησκεία, την πατρίδα και πάλεψε με πάθος χωρίς υστεροβουλία για τα “πιστεύω” του, δε δειλίασε και δε συμβιβάστηκε ποτέ. Είναι γνωστοί σε όλους μας οι αγώνες του για την πατρίδα, για την προκοπή του τόπου και για το ότι ποτέ δεν δίστασε να μιλά και να πολεμά τα λάθη και τις παραλείψεις των τοπικών μας αρχόντων.

Διέπρεψε ως επιστήμονας, έγκριτος δικηγόρος Αθηνών και ως επαγγελματίας γεωκός.

Το εξαίρετο βιβλίο του, καταστάλαγμα μιας ζωής γεμάτης αγώνα και σκληρής πάλης, είναι για κάθε νέο καθοδηγητικό, είναι πυξίδα ζωής. Εγώ που έζησα μαζί του από τα μικρά μας χρόνια στην ίδια συνοικία, στο γυμνάσιο, στα χρόνια της κατοχής και αργότερα στην πορεία της ζωής μας, αισθανόμαι ότι εκπληρώνω χρέος μου ιερό απέναντί του, παρουσιάζοντας τον άλλοτε φίλο και αγαπημένο μου πνευματικό αδελφό στους συγχωριανούς μου, στους φίλους του και στους γνωστούς του και - με αίσθηση της ευθύνης μου - ομολογώ ότι ο Παν. Γάκης προσέφερε στο χωριό μας την απέραντη αγάπη του, την πνευματική του προσωπικότητα, το κύρος του, την προσφορά εργασίας σε όλους που την ζήτησαν και μπορούσε.

Για όλα αυτά και πολλά άλλα που μας είναι γνωστά, η απώλειά του μας φέρνει θλίψη μεγάλη και για το λόγο ότι μπορούσε ακόμα πολλά να προσφέρει από την εμπειρία της ζωής του.

Ο Θεός δέχτηκε το συγχωριανό μας στους ουράνιους θόλους με ευμείνια και ασφαλώς του ανταπέδωσε την αιώνια δικαιοσύνη όπως την άξιζε, γιατί έζησε και πέθανε ντυμένος την αληθινή πίστη προς τον Θεό και τον άνθρωπο.

Εμείς όλοι, που μας αγαπούσε και τον αγαπούσαμε, θα στεκόμαστε πάντοτε μπροστά στη μνήμη του θλιμμένοι, γιατί χάσαμε έναν εκλεκτό φίλο και έναν ακόμα, ανάμεσα στους πολλούς προηγούμενους εξαίρετους συγχωριανούς μας, έγκριτο συγχωριανό μας. Τα παραπάνω ευχόμαστε να παρηγορούν την άριστη σύζυγό του κ. Φούλη, που στάθηκε υποδειγματικά και επάξια σ' όλο το διάστημα που έζησε κοντά του και τίμησε την αγάπη που απλόχερα της πρόσφερε, καθώς και τα παιδιά του, τον εγγονό του, τους συγγενείς και όλους μας.

Είθε να είναι η μνήμη του αιωνία.

Κώστας Μπούκας
τ. Επιθεωρητής Εκπαίδευσης

Ροβολιάριτες μπροστά στην Παναγία την Τρυπητή, στο Αίγιο, Μάιος 2005.

Το Ροβολiάρι δεν είναι τόπος που επισκέπτεσαι, είναι χώρος στον οποίο επιστρέφεις.

Προσφορές και δωρεές για τον Άγιο Γεώργιο

Νέλλας Σεραφεΐμ Παναγ.	200
Μπότσικας Ιωάννης Ηλία	100
Μπούκας Ιωάννης Γ.	60
Πατρώνα Ευαγγελία	50
Ρίζου Βασιλική Χρήστου	50
Παπαθανασίου Κων/νος Ε.	100
Γεωργαδάκης Σπύρος Φωτ.	20
Σακελλάρη Ρούλα Γεωργ.	50
Νέλλας Βασιλ. Ηλ.	100
Γερογιάννη-Πλωμαρίτη Ζωή	100
Σπυρόπουλος Πέτρος Αθαν.	50
Χατζάτογλου Αμαλία Ι.	30
Κοτρωνιά Μαργαρίτα Δ.	20
Λιάπη Μαρία Απ.	100
Μίχος Κων/νος	30
Νέλλας Σεραφεΐμ Στ.	50
Παπαθεοδώρου Κων/νος Ιω.	50
Σακελλάρη Κων/να Δημ.	20
Οικογένεια Σπύρου Γώγου Κ. (στη μνήμη του Σπύρου)	300
Σκούρας Ταξιάρχης Ιωάν.	50
Αχμαδιώτης Θωμάς	20
Σκούρας Παναγ. Ιω.	50
Ρίζος Ηλίας Κων/νου	20
Ρίζος Γρηγόριος Κων.	30
Μπούκα Βασιλική Βασιλ.	50
Γιαννέλης Φώτιος Κων.	30
Νέλλας Σεραφεΐμ Αθαν.	30
Ρίζος Δημήτριος Αθαν.	150
Καραγιάννης Δημήτριος Κων.	100
Λιάτσος Στέργ. Κων.	100
Παπανικολάου Παντελίτσα	100
Καζή Ελπίδα	50
Γώγος Δημήτριος Ιωάν.	30
Σπυρόπουλος Παναγιώτης Δημ.	20
Αναγνώστου Κων/νος Ηλία	50
Παπαλάμπρου Παναγιώτα Κων.	20
Παπαλάμπρου Ελένη Κων.	50

Μπότσικας Γεώργιος Παν.	50
Παπαθανασίου Καλυψώ Βασιλ.	50
Λιάπη Νίτσα Κων/νου	50
Γιαννέλης Φώτιος Ηλία	50
Αναγνώστου Σπύρος Βασιλ.	50
Παπανικολάου Ηλίας Δημ.	500
Δημητρίου Αλέξανδρος Ηλία	10
Μπούκας Κων/νος Ευαγγ.	50
Παπαθανασίου Φωτεινή Ευαγ.	50
Χουβαρντάς Αναστάσιος	30
Βλάχου Ελευθερία Κων.	30
Γιαννέλης Λάμπρος Κων.	70
Αναγνώστου Γιάννης	15
Αναγνώστου Ζωή και Βασιλική	70
Κωστής Λάμπρος	60
Ρίζου Αλεξάνδρα Ηλία	50
Λιάπη Μαρία Αποστ.	100

Β. Στη μνήμη Αθανασίου Νέλλα, αντί στεφάνου, για τον Άγιο Γεώργιο
Νέλλας Σεραφεΐμ Παναγιώτου 100
Γιαννέλης Κων/νος Ηλία.....50
Παπαθανασίου Κων/νος Βασιλ. 50
Λιάπης Κων/νος Λάμπρου.....30
Κοτρωνιά Φωτεινή 20
Σαμαντά Δήμητρα 20
Λιάπης Απόστολος Ιωαν. 50

Γ. Δωρεές σε δολάρια για τον Άγιο Γεώργιο
Ρίζος Νικόλαος Κων.....1000\$
Ρίζος Γεώργιος Κων.....1000\$
Ρίζος Παναγιώτης Κων. 1000\$
Ρίζος Βασίλειος Κων.....500\$
Σπυρόπουλος Γεώργιος 250\$
Φαλής Βασίλειος.....100\$
Παπαθανασίου Ηλίας Ευαγ. 100\$
Ρίζος Αλέξανδρος Κων. 250\$

Συνδρομές για το Σύλλογο

Κέπα Ευφροσύνη	20
Ρίζος Βασίλειος (Μακρακώμη)	10
Σπυρόπουλος Ιωάννης Γεωργ.	20
Κοτρώτσος Νικόλαος και Ελένη Κοτρώτσου	30
Σπυροπούλου Βασιλική.....	20
Λουπάκη Αργυρώ	20
Ζαγγοубάς Ηλίας	30
Γιαννέλης Λάμπρος	30
Φανουργάκης Γεώργιος	10
Γιαννέλης Ηλίας Κ.	20
Χατζάτογλου Αμαλία	50
Γιαννέλης Στέφανος Κ.....	25
Γιαννέλης Βασίλειος Κ.....	5
Αναγνώστου Αθανάσιος	15
Παναγιώτου Αλίκη	5
Αποστόλου Κων/νος Γ.	50
Ζωβοίλης Ηλίας	20
Καζή Ελπίδα	20
Παπακώστας Δημήτριος Ι.	20
Νέλλας Γεώργιος	30
Σωτηρόπουλος Γεώργιος	10
Ρίζου Ουρανία.....	200
Αγγελή Ισμήνη	50
Σπυρόπουλος Χρυσόστομος.....	20
Ρίζος Κων/νος.....	30
Νέλλα Σ. Αλεξάνδρα.....	40
Γραβανής Φώτιος	20
Κοτρωνιάς Δημήτριος (Πειραιάς)	20
Νέλλα Ζαφείρα Θ.....	20
Παναγιώτου Παναγιώτης Ηλία	20
Αναγνώστου Ιωάννης Γεωργ.	20
Λιάτσος Στέργιος	50
Νάστου Στέλλα	50
Κέπα Αργυρούλα	20
Κουτσούκος Γεώργιος	30
Γραβάνη Σταματία	20
Τσαφαλόπουλος Δημήτριος	20
Αθανασούλης Χαράλαμπος	20
Αδάμ Ντίνα	20
Ρίζος Νικόλαος Κων.....	50
Ρίζος Παναγιώτης Κων.	50
Ρίζος Αλέκος Κων.	50
Κυριακάκη-Σπυροπούλου Ειρήνη	20
Γερογιάννης Βασίλειος.....	20
Γερογιάννης Δημήτριος	20
Μπούκας Ιωάννης	25
Σκαμάγκη Ντίνα	20
Ρίζος Αθανάσιος	20
Νέλλα - Μαρινοπούλου Ειρήνη.....	30

Κέπα Αργυρώ	50
Βέλος Αργύρης	20
Αναγνώστου Κων/νος	20
Γρίβα Ελευθερία	10
Χαραυγής Αθανάσιος	50
Λιάπη Μαρία	50
Παγώνας Δημήτριος	70
Ρίζος Ευάγγελος	50
Παπαγιάννης Απόστολος	30
Κυριακάκης Παναγιώτης.....	100
Σκαμάγκης Ηλίας	20
Αναγνώστου Ηλίας	20
Κοτρωνιάς Σεραφεΐμ.....	20
Αναγνώστου Ηλίας Κ.	20
Αναγνώστου Φώτης	20
Παπαδιώτης Δημήτρης	20
Αναγνώστου Βιβή	20
Σπυροπούλου Χρυσούλα	20
Αναγνώστου Κων/νος	20
Χατζής Νίκος	20
Πρέντζα Βάγια	20
Ουρανού-Σκαμάγκη Ελένη	20
Κρητικός Κων/νος (εις μνήμην Ηλία Γώγου).....	50
Κοτρωνιά Ευαγγελία.....	10
Κοτρωνιάς Δημήτριος.....	20
Κοτρωνιάς Ιωάννης.....	50
Λάμπου Βασιλική	20
Δήμος Αθανάσιος	10
Δήμος Βασίλειος.....	10
Σπυροπούλου Μαίρη.....	20
Αναγνώστου Μαρία.....	20
Καταραχιά Παρασκευή	20
Σακελλάρης Δημήτριος	20
Κοτρωνιά Μαργαρίτα	10
Παναγιώτου Δημήτριος	50
Δημητρίου Ηλίας Παντ.....	20
Λιάπης Κων/νος του Λ.	20
Σούρβος Απόστολος.....	20
Σπυροπούλου - Καρφή Ελένη.....	20
Παπαδόπουλος Βασίλειος	20
Βλάχος Τριαντάφυλλος	20
Λάμπου Βασιλική Δημ.	15
Μπαρμπαρούση Ελένη Δ.	15
Βλάχος Ιωάννης	15
Πλασταράς Κων.	15
Γώγος Αντώνης Σπ.	25
Γώγος Κων/νος Σπ.	25
Αναγνώστου Μαρία Β.	50

Έφυγαν Τα Τη χώρα Των αϊέλων

• Πέθανε στις 27 Μαΐου 2005 ο **Κων/νος Δ. Γερογιάννης** σε ηλικία 78 ετών.

• Πέθανε στις 10 Αυγούστου 2005 ο **Δημήτριος Πλασταράς**.

• Στις 21 Σεπτεμβρίου 2005 απεβίωσε ο **Αθανάσιος Ι. Νέλλας** σε ηλικία 75 ετών.

• Στις 30 Σεπτεμβρίου 2005 πέθανε ο **Κων/νος Παπανικό- Λάου του Δημ.** σε ηλικία 80 ετών.

Τα "Ρ.Ν." εκφράζουν τα θερμά τους συλλυπητήρια στους οικείους των θανόντων και παρακαλούν το Θεό να αναπαύσει τις ψυχές τους.

Η «ομιλία εις κοιμηθέντας» αφορά καθένα χωριστά απ' τους παραπάνω αδελφούς μας, που άφησαν τον πρόσκαιρο τούτο κόσμο και αναχώρησαν για τόπους... «ένθα απέδρα πάσα λύπη και στεναγμός».

Δ. Πλασταράς

Ομιλία εις κοιμηθέντας

Βρισκόμαστε, αγαπητοί αδελφοί, μπροστά σ' ένα θλιβερό γεγονός σήμερα. Ένας αδελφός μας, ένα μέλος της Εκκλησίας του Χριστού, αλλάζει τρόπο υπάρξεως και ζωής. Από την στρατευομένη Εκκλησία μετατίθεται στην θριαμβεύουσα, από το επίγειο τμήμα της στην Άνω Ιερουσαλήμ. Μέχρι χθες ήταν ανάμεσά μας και σωματικώς παρών. Σήμερα, εντός ολίγου, το μεν σώμα θα κατατεθεί στη γη και θα διαλυθεί "εις τα εξ' ών συνετέθη" η δε ψυχή συνεχίζει και θα συνεχίζει το αιώνιο ταξίδι της, κοντά στο Θεό.

Είπαμε ότι είναι θλιβερό το γεγονός. Όντως "φοβερώτατον το του θανάτου μυστήριον" λέγει ο ιερός υμνογράφος, ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός.

"Θρηνώ και οδύρομαι όταν εννοήσω τον θάνατον" συμπληρώνει παραπάνω ο ίδιος.

Όμως, δόξα τω Θεώ που είμαστε Ορθόδοξοι Χριστιανοί, μέλη του αναστημένου σώματος του Χριστού και η άγια μας Εκκλησία μάς δια φωτίζει και μας καθοδηγεί σε όλα τα γεγονότα της ζωής μας. Στα ευχάριστα μας συγκρατεί και στα θλιβερά μας παρηγορεί και ενισχύει. Έχει απαντήσεις για όλα και για όλους μας. Έτσι και τώρα στο πένθος αυτό. Χαρίζει το φως της αγίας της διδασκαλίας και χύνει βάλασμο παρηγοριάς στην αθάνατη ψυχή μας, η οποία πάσχει από την τελευταία και νέκρωση του προσφιλούς μας κεκοιμημένου. Τι μας λέγει λοιπόν;

1) Πρώτον, μας λέγει ότι ο θάνατος δεν είναι απώλεια και εξαφάνιση. Λένε πολλοί, ότι έχασαν τον άνθρωπό τους. Δεν χάνεται ο άνθρωπος. Αλλάζει τρόπο ζωής. Ο άνθρωπος έχει αρχή αλλά δεν έχει τέλος. Ύπνο ονόμασε τον θάνατο ο Χριστός. Κοίμησις και ύπνος είναι λοιπόν ο θάνατος, όχι εξαφάνιση. Δεν υπάρχουν νεκροί και ζωντανοί. Όλοι ζουν. Ο Θεός μας είναι Θεός ζώντων και όχι νεκρών. Ζουν βεβαίως κατά διαφορετικό τρόπο. "Ουκ απέθανεν, αλλά κηθεύδει". Συνεπώς δεν πρέπει να λυπούμαστε σαν τους απίστους, αλλά να παρηγορούμαστε ως πιστοί Χριστιανοί.

2) Το δεύτερο σημείο που τονίζει η άγια μας πίστη είναι η επικοινωνία. Εφόσον ο νεκρός μας ζει, άρα υπάρχει τρόπος και δυνατότητα επικοινωνίας. Πώς; Όχι βεβαίως απτώς και ορατώς, αλλά δια της προσευχής αοράτως, δια της πίστewς και ενθυμήσεως, δια του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας.

Όμως εξαιρετική είναι η επικοινωνία με τους αγίους μας. Τηρουμένων των αναλογιών και με τους κεκοιμημένους μας. Μπορούμε δηλαδή να προσευχόμαστε γι' αυτούς που προηγήθηκαν, γι' αυτούς που αγαπάμε όπως και αυτοί προσεύχονται για μας. Δεν βγαίνει τίποτε με τις υπερβολικές εκδηλώσεις του πένθους. Θα λυπηθούμε βεβαίως,

αλλά θα δώσουμε διέξοδο στη θλίψη μέσω της προσευχής και υπακοής στο θέλημα του Θεού. Και να ξέρουμε! Θάρθει μέρα που θα συναντήσουμε τον άνθρωπό μας και θα ανταλλάξουμε θερμό τον ασπασμό της αγάπης. Δηλ. την μεγάλη ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας.

Τέλος, ο Κύριός μας και Θεός μας λέγει και κάτι άλλο. Μας είπε τη λέξη ύπνος και όχι θάνατος, ελπίδα, επικοινωνία και όχι νέκρωση, μας λέγει τώρα και τη λέξη ετοιμασία και όχι εφησυχασμός.

"Γίνεσθε έτοιμοι", μας λέγει, "ότι η ημέρα ου δοκείτε ο υιός του ανθρώπου έρχεται". Ετοιμότητα και ετοιμασία μας ζητεί ο Κύριος. Από τους ζωντανούς πλέον, όχι από τους κεκοιμημένους. Πολλοί νομίζουν ότι θα ζήσουν αιώνια και αθάνατα επί της γης. Δεν σκέφτονται καθόλου αυτή την σκληρή πραγματικότητα του θανάτου. Ότι όλοι θα περάσουμε από αυτή την πόρτα, από αυτό το γεφύρι. "Απόκειται τοις ανθρώποις άπαξ αποθανείν μετά δέ τούτο κρίσις".

Θα υπνώσουμε και μείς αυτόν τον ύπνο και θα αντιμετωπίσουμε την απόφαση του κριτού. Θα παραδώσουμε την ψυχή μας στον Πλάστη και το σώμα μας θα φιλοξενηθεί προσωρινά στα σπλάχνα της γης. Να εμείς που σήμερα κυκλώνουμε το νεκρικό κρεβάτι του προκεκοιμημένου αδελφού μας.

Το ερώτημα λοιπόν είναι τι κάνουμε για αυτή την άγνωστη, αλλά σίγουρη ώρα; Ετοιμαζόμαστε; Προσευχόμαστε; Μετανοούμε; Αγωνιζόμαστε ώστε να ζήσουμε ως χριστιανοί πραγματικοί και όχι της ταυτότητας; Ή μπροστά στα πελώρια αυτά θέματα, ζούμε αμελώς ή βαυκαλιζόμενοι με θεωρίες όπως της μετεμψυχώσεως ή του μηδενισμού;

Ο κεκοιμημένος αδελφός μας, ευσεβείς χριστιανοί ευρίσκεται πλέον στην κρίση του Θεού. Τελείωσε γι' αυτόν το στάδιο του αγώνος και ο στίβος της αρετής. Τώρα θα περιμένει την Δευτέρα Παρουσία να ξαναπάρει το σώμα του και να ατενίσει τον Κύριο της δόξης, κατά την φοβερά εκείνη εσπέρα της παγκοσμίου κρίσεως.

Για μάς τώρα όμως αρχίζει ένα άλλο έργο σοβαρότατο. Μάς το λέγει πάντοτε η Εκκλησία μας, δηλ. ο Θεός. Τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής μας εν ειρήνη και μετανοία να εκτελέσουμε. Όσα χρόνια μας επιτρέψει ο Κύριος. Εάν όντως ζήσουμε με ειρήνη και μετανοία, τότε θα συμβεί και το άλλο που εύχεται και προσεύχεται η Εκκλησία μας:

Θα είναι τα τέλη της ζωής μας: χριστιανά, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά και να έχουμε και καλή απολογία ενώπιον του φοβερού βήματος του Χριστού και θα κληρονομήσουμε την Βασιλεία των ουρανών.

Αιωνία η μνήμη αυτού

Αμήν.

Κώστας Παπανικολάου

Αποχαιρετάμε σήμερα ένα εκλεκτό μέλος της κοινωνίας μας και ένα διακεκριμένο επιχειρηματία του τόπου μας.

Ταυτόχρονα όμως αποχωρίζομαστε κι ένα κομμάτι της ιστορίας της Μακρακώμης, γιατί ο **Κωστάκης Παπανικολάου** υπήρξε απ' αυτούς που μαζί με την οικογένειά του ταυτίστηκαν με την ιστορία αυτού του τόπου.

Και δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι ένα μέλος της ζωής των Μακρακωμιτών συνδέθηκε με τις ποικίλες δραστηριότητες των Παπανικολαίων.

Ο Κώστας ανήσυχος και διορατικός επιδόθηκε από νωρίς στις επιχειρηματικές δραστηριότητες.

Πήρε την οικογενειακή επιχείρηση, την μεγάλωσε και τη συμπλήρωσε με αποτέλεσμα να καλύπτει σε μεγάλο βαθμό τις ανάγκες της περιοχής, σε υπηρεσίες, αγαθά και προϊόντα εκσυγχρονισμού. Ότι καινούργιο κυκλοφορούσε ερχόταν και στη Μακρακώμη.

Αλλά και στον τομέα της ποιότητας ζωής η προσφορά του ήταν σημαντική.

Αν η Μακρακώμη ανέπτυξε πολιτισμό από τα χρόνια του Μεσοπολέμου, αυτό οφείλεται και στους Παπανικολαίους.

Γιατί αυτοί είχαν τις μεγάλες αίθουσες όπου γίνονταν οι ωραίες χοροεσπερίδες και άλλες εκδηλώσεις για τις οποίες μιλούσε όλη η Φθιώτιδα.

Εκεί έβρισκαν στέγη τα Θέατρα της εποχής και εκεί πρωτόπαιξε κινηματογράφος.

Και ο Κ. Παπανικολάου είναι αυτός που δημιούργησε μόνιμη κινηματογραφική αίθουσα χειμερινή και θερινή.

Παρών σε όλες τις εκδηλώσεις και τα δρώμενα της κοινωνίας μας, με λόγο αποφασιστικό. Ένας καθώς πρέπει άνθρωπος, ένας πετυχημένος επιχειρηματίας, ένας άριστος οικογενειάρχης με μια αξία σύζυγο, συμπαράστατη σε κάθε προσπάθεια και δυο εκλεκτά τέκνα, διακεκριμένους επιστήμονες και επαγγελματίες σήμερα.

Αείμνηστε Κωστάκη

Πορεύου ήσυχος

Η ιστορία σε κατέγραψε στους επώνυμους της περιοχής.

Εμείς ευχόμαστε καλό σου ταξίδι.

Κ. Κρητικός

Στη μνήμη του Θανάση Σ. Νέλλα

Άλλο ένα μεστωμένο δέντρο... αψηλό και περήφανο, απ' την ανθρώπινη χλωρίδα του Ροβολιαρίου, γκρεμίστηκε προφές το βράδυ ανάμεσά μας!

Συγχωριανέ μας αγαπημένε, αλησμόνητε φίλε **Θανάση Νέλλα**.

Παράξενο... οδυνηρό πολλές φορές, αλλά κι αφάνταστα τρομακτικό και τραγικό, το φοβερό παιχνίδι της ανθρώπινης μοίρας... της μοίρας μας!

Εκεί φίλε Θανάση που περπατάς και σκαρφαλώνεις και χαίρεσαι και δημιουργείς και παίζεις με τον πόνο σου και με τις όποιες χαρές σου...

γράφοντας την πορεία της δημιουργικής σου δράσης... όπως ο στοχασμός κι' η δύναμη σου πράξη και έργο τα φτιάχνει... στο χαλκεντήρι της πολυδεινής ζωής μας, εκεί λέγω που χαίρεσαι τις όποιες δημιουργίες σου, ξάφνου σου 'ρχεται ξαφνικά η φοβερή η θεία η μοίρα και σου προσφέρει το θανατικό της χτύπημα.

Κι' εκεί που οραματιζόσουν τη λάμψη από την αστραπή της δημιουργίας σου..., έρχεται ο κεραυνός του θανατικού σου!

Άτυχος στάθηκες τα τελευταία χρόνια της ζωής σου φίλε Ροβολιάρη... γιατί χτυπήθηκες κι εσύ από την τόσο φοβερή κι επάρατη του 20ού αιώνα, την ασθένεια, που κατατρώγει εκατομμύρια ανθρώπων στην Οικουμένη.

Μακάβρια διδαχή

Οδεύοντες προς τάφον πλούσιοι και πένητες την τελευταία διδαχή τους... διακηρύσσουν σωπηλά οπίσω προς τους δύσμοιρους τους ζώντες, τους ζώντες τους περιλυπόμενους που οδυνηρά ανυποψίαστοι σιγοθρηνούν και κλαίνε, καθέννας, βέβαια, για το δικό του μάλλον λόγο.

Άλλος θρηγεί ειλικρινά ως φίλος και συγγενής, άλλος... εκ συμπαθείας προς τους οδυρόμενους οδύρεται με αναφιλητά και κλαίει, γιατί... κοινή η μοίρα των ανθρώπων σκέφτεται.

Κατά τα άλλα η "πανούργα" επιστήμη προσδεύει.

Ανήμποροι είμαστε δα... οι άνθρωποι, όταν αυτό..., η δύσμοιρή μας μοίρα, προδικάζει!

Γι' αυτό και συ Θανάση - αμίμητε χωραταντζή - όταν το χτύπημα της μοίρας σου αντιλήφθηκες κι' έβλεπες τον ολόμαυρο τον καβαλάρη να σε πλησιάζει, με αυτοσαρκασμό, τόλμη και στωικότητα, του 'λεγες, "έλα ρε φιλαράκο, έτοιμος είμαι... έλα να με πάρεις". Και η θέλησή σου έγινε. Σε πήρε ο μαύρος, ο καβαλάρης μέσ' το βράδυ.

Κοινή η μοίρα μας, Ροβολιάρητη αλησμόνητε. Και τώρα στεναγμένοι όλοι οι φίλοι σου κοντά στο χτυπημένο... το σεπτό το σκηνωμά σου, τ' αγαπημένα σου παιδιά η Μάρθα και ο Σεραφείμ, η αγαπημένη σου γυναίκα η Γιαννούλα, οι συγγενείς, τ' αδέρφια σου και όλοι οι συγχωριανοί σου ήρθαμε τούτη την ύστατη στιγμή κοντά σου για να σε συμποτέψουμε στην τελευταία σου κατοικία.

Στο καλό φίλε Ροβολιάρητη. Στο καλό. Θα είναι αιωνία σου η μνήμη.

Παντ. Ρίζος

Αυτό το τέμπλο, στον Άγιο Γεώργιο, πρέπει να μείνει άφθαρτο στο διάβα του χρόνου. Αυτό θα γίνει, αν ολοκληρωθούν όλες οι εργασίες που άρχισαν τον Αύγουστο 2005 και συνεχίζονται. Η συνεισφορά όλων των Ροβολιάρητών είναι συγκινητική. Εύγε σε όλους σας!

Ροβολιαρίτες στην Πόλη, μπροστά στο παλάτι «Ντολμά Μπαχτσέ». Ο ιδρώτας και το αίμα των σκλάβων μετουσιώνεται σε χλιδή και πολυτέλεια...

Λίγα λόγια για την Έκθεση Φωτογραφίας στο Λαογραφικό Μουσείο Ροβολιαρίου

Η Έκθεση γοητεύει και εντυπωσιάζει. Μας ωθεί να ανακαλύψουμε κρυμμένες ομορφιές της χλωρίδας του χωριού μας, ανοίγει τα μάτια μας και μπολιάζει την αισθητική ευαισθησία μας. Μέσα απ’ τα φωτογραφήματα ξεδιπλώνονται εικόνες απ’ τις τέσσερις εποχές του έτους και προβάλλεται έντονα ο κύκλος της ζωής, καθώς τη νάρκη του χειμώνα διαδέχεται η οργιώδης βλάστηση της άνοιξης και στη συνέχεια η καρποφορία του καλοκαιριού, για να κλείσει ο κύκλος στο τέλος του φθινοπώρου με το φυλλορρόφημα, με κυρίαρχο χρώμα το κίτρινο.

Η φύση είναι το πιο δυσανάγνωστο βιβλίο. Για να αποκρυπτογραφήσει κανείς τα μυστικά της, χρειάζεται να διαθέτει ασκημένο και έμπειρο μάτι.

Η κυρία Βίκυ-Παγώνα Χατζόγλου, με το διεισδυτικό βλέμμα της, έστρεψε το φακό της φωτογραφικής μηχανής εκεί, όπου το ξεχωριστό και ιδιαίτερο συνυπάρχει με το ωραίο, εκεί όπου την ύπνωση του χειμώνα ακολουθεί η νεότης, ο οργα-

σμός και το ερωτικό ζευγάριωμα κατάδηλες εκδηλώσεις της άνοιξης και του θέρους. Η ζωή και ο θάνατος παίζουν κρυφτούλι σ’ αυτή την Έκθεση. Το σπάταλο πράσινο, τα χρώματα και τα αρώματα, συν η ερωτική συνεύρεση των χελωνών από τη μια, και από την άλλη το επιβλητικό ξερόδεντρο - σύμβολο ότι απ’ αυτό πέρασε η ζωή - και τα πεσμένα νεκρά κίτρινα φύλλα, συμπληρώνουν τον κύκλο της ζωής.

Συμπερασματικά μπορεί να ειπωθεί ότι αυτή η Έκθεση πρέπει να λειτουργήσει ως ξυπνητήρι σε όλους μας, γιατί είναι αλήθεια ότι διερχόμαστε μια περίοδο - ας ευχηθούμε να είναι πρόσκαιρη - φυσιολατρικής αποβιταμίνωσης.

Η προσφορά της κυρίας Βίκυς είναι πολύ μεγάλη, όχι διότι η νεολαία του χωριού μας θα εισπράξει το προϊόν της εκποίησης των εκθεμάτων, αλλά γιατί αποτελεί ΚΑΛΕΣΜΑ σε όλους να εκκλησιαζόμαστε τακτικά στο θαυμάσιο ναό της ΦΥΣΕΩΣ.

Εύγε, κυρία Βίκυ!

Θ. Νέλλας

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Τους αδελφούς Δημήτριο και Ανδρέα Καραγιάννη ευχαριστούμε θερμά για:

1. Την ποιότητα της ξυλείας που μας πούλησαν
2. Τις πολύ καλές τιμές και
3. Την επί πλέον ποσότητα που διέθεσαν δωρεάν στον Άγιο Γεώργιο. Με αυτή την ποσότητα σκεπάσαμε και το παλιό Σχολείο. Ευχόμαστε κάθε περαιτέρω προκοπή στις δραστηριότητες του εργοστασίου τους.

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή Ροβολιαρίου

Δυο σκεπές καινούργιες, η μια του Αγίου Γεωργίου και η άλλη του παλιού Σχολείου. Το σχολείο ανακαινίζεται. Σοβάδες, παράθυρα, πόρτα, δάπεδο, όλα ανακατασκευάζονται. Οι αθρόες εισφορές των Ροβολιαριτών και των αδελφών μας στην Αμερική βοηθούν αποτελεσματικά στη συνέχεια των έργων. Η ταιμεντόστρωση της πλατείας και η κατασκευή καθισμάτων θα απαιτήσουν να συνεισφέρουμε όλοι μας τον οβολό μας. Οι Ροβολιαρίτες σε έργα ευποιίας δεν έκαναν ποτέ πίσω. Το ίδιο θα πράξουν και τώρα.

Είμαστε για τα πανηγύρια;

Ο Ιούλιος κι ο Αύγουστος είναι οι μήνες των πανηγυριών.

Παλιότερα που τα πανηγύρια είχαν αυθεντικότητα, ομορφιά, παράδοση και αίγλη ήταν μια καλή ευκαιρία να συναντιούνται οι κάτοικοι των γύρω χωριών αλλά και ξένοι να διασκεδάζουν και να γλεντούν με γνήσια δημοτικά τραγούδια.

Ήταν η εποχή που καμάρωνες να βλέπεις κάποιον ή κάποια να χορεύει σωστά το γνήσιο δημοτικό τραγούδι.

Με το πέρασμα των χρόνων το δημοτικό τραγούδι «κατέβηκε» στα υπόγεια της Ομόνοιας και σε κάθε είδους «σκυλάδικα» όπου κατοικήθηκε βάνουσα και στη συνέχεια ξαναγύρισε «κακοποιημένο» και «αρκουδο-τσιφτετελογυφτο-ποιημένο» στα χωριά, όπου δυστυχώς έχει γίνει καθεστώς και έχει κατακυριεύσει όλα τα πανηγύρια.

Κακοποιήθηκε τόσο πολύ το δημοτικό τραγούδι, που φτάσαμε στο σημείο να «ντρεπόμαστε» να μιλάμε για το πανηγύρι του χωριού μας ή να φροντίζουμε να μην είμαστε στο πανηγύρι του χωριού μας για να μην υποστούμε αυτή τη σκληρή δοκιμασία ν’ ακούσουμε έστω και λίγο αυτά τα κλαρίνα και τα ντραμς και τα άλλα όργανα που εκπέμπουν οτιδήποτε άλλο εκτός από μουσική.

Όχι, δεν είναι μουσική αυτό το πράγμα. Είναι ένα συνοθύλευμα που «ντροπιάζει» τον τόπο μας, που κακοποιεί τη γνήσια δημοτική μας παράδοση.

Πώς φτάσαμε όμως σ’ αυτό το χάλι, σ’ αυτή την κατάντια;

Φταίνε πολλά και πολλοί, δυστυχώς.

Οι οργανοπαίχτες αντί να μάθουν να παίζουν γνήσιο δημοτικό τραγούδι, «ρίχτηκαν» με τα μούτρα να μάθουν να παίζουν το «αρκουδιάρικο», το «γύφτικο» τραγούδι, αφού αυτό ζητάει ο κόσμος. Έτσι βλέπεις σ’ ένα πανηγύρι να οργιάζει αυτού του είδους η μουσική και ο κόσμος να χορεύει σαν «αρκούδι».

Οι εκπρόσωποι του γνήσιου δημοτικού τραγουδιού έχουν κι αυτοί την ευθύνη τους. Διαπιστώνοντας ότι είναι λίγοι σαν εκπρόσωποι της γνήσιας δημοτικής παράδοσης ανέβασαν στα ύψη το κασέ τους με αποτέλεσμα να μην μπορεί ένας φτωχός σύλλογος να τους καλέσει για κάποια πολιτιστική εκδήλωση στο χωριό, αφού δεν μπορεί εκ των πραγμάτων να καλύψει το μεγάλο ποσό που ζητάει ο καλλιτέχνης.

Βέβαια κάποιοι Σύλλογοι ή Δήμοι ή άλλοι φορείς το τολμούν καλώντας αυτούς τους γνήσιους καλλιτέχνες της δημοτικής μουσικής με το όποιο ρίσκο. Οι καλλιτέχνες εισπράττουν την υπέρογκη αμοιβή τους εκ του ασφαλούς και στο τέλος πιθανόν να μείνουν και κάποιες εκατοντάδες ή δεκάδες ευρώ ή και κάποια ψίχουλα για το Σύλλογο, αν «δεν μπει μέσα» με τα τσαρούχια.

Και αν πιάσει βροχή τη μέρα της εκδήλωσης; Οι καλλιτέχνες πληρώνονται κανονικά τη συμφωνηθείσα τιμή, δεν υπάρχει «ελαφρυντικό» λόγω καιρού και ο Σύλλογος θα ψάχνεται για χρόνια να καλύψει το παθητικό.

Αυτά όσον αφορά τους γνήσιους εκπρόσωπους του δημοτικού τραγουδιού. Μεγάλες οι αμοιβές, μεγάλο το ρίσκο γι’ αυτούς που αναλαμβάνουν τη διοργάνωση κάποιας εκδήλωσης με ονόματα-φίρμες.

Όμως αξίζει τον κόπο να ρισκάρει ένας Σύλλογος τόσο μεγάλο κόστος για μια εκδήλωση όταν ο τραγουδιστής ή η τραγουδίστρια φίρμα

θέλει για μια βραδιά μόνο για τον εαυτό του από 3.000 ευρώ; Χώρια αυτά που θέλει η ορχήστρα. Πώς θ’ αντέξει ο Σύλλογος σε μια τόσο μεγάλη δαπάνη; Θα πρέπει να «ξεπουληθεί» όλο το χωριό, θα πρέπει να πληρώσουν αμυδρό εισιτήριο οι κάτοικοι του χωριού και οι ξένοι για να καλυφθούν όλα αυτά τα έξοδα.

Από την άλλη πλευρά «καιροφυλακτούν» και οι φίρμες του «αρκουδιάρικου», του «σκυλάδικου» τραγουδιού. Με τα αρκουδιάρικα τραγούδια τους και με τη «γυφτοποίηση» του δημοτικού τραγουδιού έχουν γίνει φίρμες και έχουν ανεβάσει κι αυτοί το κασέ τους σε μεγάλη ύψη.

Κι ερχόμαστε στις κομπανίες που είναι «ανεμομαζώματα», «κομπανίες της συμφοράς», που ο ένας παίζει τσάμικο «γυφτοποιημένο» κι ο άλλος τσιφτετέλι «γυφτοποιημένο». Υπάρχουν κομπανίες που τη μέρα οι οργανοπαίχτες πουλούν καρπούζια και πεπόνια και αν πέσουν σε πανηγύρι, παρκάρουν το DATSUN, βουτάνε τα κλαρίνα και τα τουμπλεκία κι αρχίζουν να παίζουν τα δικά τους τ’ αρκουδιάρικα. Δυστυχώς αυτή είναι η κατάσταση.

Μέσα σ’ όλο αυτό το θολό τοπίο υπάρχουν κάποιοι Σύλλογοι που κυκλοφορούν αφίσες για την εκ-

δήλωση που διοργανώνουν, στις οποίες γράφουν **«ΧΟΡΟΣ ΜΕ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ»**. Κι’ όταν πας στην εκδήλωση, με θλίψη διαπιστώνεις ότι οι υπεύθυνοι του Συλλόγου σε «εξαπάτησαν» με το να γράφουν στις αφίσες **«ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ»**, ενώ σου παρουσιάζουν κι’ αυτοί «αρκουδιάρικα» τραγούδια.

Τέλος είναι διάφοροι «κακοί» επαγγελματίες, που θεωρούν τα πανηγύρια σαν μια καλή ευκαιρία «της αρπαχτής». Κακό σέρβις, ψητά αμφίβολης προέλευσης, κακοψημένα και σε ακριβή τιμή, ορχήστρα κάκιστη είναι τα αρνητικά στοιχεία που δυσφημίζουν το πανηγύρι κι απομακρύνουν τον κόσμο.

Σε γενικές γραμμές αυτή είναι η κατάσταση και πάμε απ’ το κακό του χειρότερου. Κάποιες ελάχιστες εξαιρέσεις δεν μπορούν να περισώσουν το γόητρο και την αίγλη των πανηγυριών.

Τι πρέπει να γίνει;

Αν πρόκειται να συνεχισθεί αυτός ο εξευτελισμός των πανηγυριών που ντροπιάζει τον τόπο μας είναι προτιμότερο να καταργηθούν. Προτιμότερο να γίνεται από κάποιο Σύλλογο μια ανθρώπινη και σεμνή εκδήλωση με κασετόφωνο ή CD και με γνήσια δημοτικά, νησιώτικα και λαϊκά τραγούδια. Δόξα το Θεό υπάρχουν πάρα πολλά όμορφα δημοτικά και νησιώτικα τραγούδια που τ’ ακούς ευχάριστα και πραγματικά σου φκιάχνουν τη διάθεση να χορέψεις ή έστω να τ’ ακούς με μεγάλη ευχαρίστηση.

Ασφαλώς δεν είμαστε για τα πανηγύρια.

Είμαστε όμως πρόθυμοι να στηρίξουμε τα σωστά πανηγύρια, που εκφράζουν πολιτισμό, που «ευωδιάζουν» από γνήσια δημοτικά και νησιώτικα τραγούδια.

Φτάνει πια.

ΟΧΙ ΑΛΛΗ ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΑΣΕΛΓΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ ΜΕ ΤΑ ΓΥΦΤΟ-ΑΡΚΟΥΔΙΑΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

Γιάννης Κ. Καρπούζης

Ποια ανθρώπινη τεχνολογική επινόηση και κατασκευή μπορεί να είναι εφάμιλλη της τελειότητας αυτού του εντόμου; «Ως εμεγαλύνθη τα έργα σου Κύριε! Πάντα εν σοφία εποίησας!»